

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

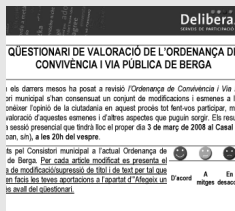

GRATIS

6.000 exemplars
II època núm. 40
Desembre-gener de 2008-09

CUP i democràcia participativa a Berga. Pàg 5

La CUP recull el testimoni del PSC fomentant els "paranys" que són els "processos de participació ciutadana" institucionals. Utilitzant-los a fons en l'Ordenança de Civisme i, fins i tot, afavorint interessos econòmics de membres de l'esmentada candidatura.

Can Kristu resisteix, ZTA Banzai segueix en alerta i Cal Okupi fa un any. Pàg 9

Aquests dos espais okupats manresans segueixen amenaçats i resistint mentre la primera okupació berguedana fa un any

Grècia crema. Pàg 7

Després d'anys de treball de base, els grups anarquistes grecs estant donant-nos un exemple de com respondre, amb un mínim de dignitat, a una agressió tant dura com la que han rebut.

El president de Ràdio Puig-reig i l'assetjament immobiliari

► **Josep Genescà, president de Ràdio Puig-reig i amo d'una assessoria en aquest poble, ha estat condemnat per lesions a una veïna que l'acusa d'assetjament immobiliari. El cas no ha sortit als mitjans de comunicació amb dependències polítiques i econòmiques, ja que en Genescà és tot un cacic a Puig-reig i un pes pesat al món de la comunicació de la comarca. /pàg 3-4**

Cinc "agents cívics" recorren Berga per "informar" /pàg 5-6

Juli Gendrau, alcalde de Berga (CiU), presentava els agents com: "els ulls i les orelles de l'Ajuntament". En això estem d'acord amb l'alcalde i que no serveixi de precedent. Al juli només li va faltar dir que també seran els llavis delatadors per tal que el consistori a través de la Guàrdia Urbana pugui denunciar formalment tot allò que desitgi gràcies a la coneguda Ordenança de Civisme. Una ordenança que s'entesta en controlar comportaments privats i públics i que, no oblidem, va ser possible gràcies a la baixesa de tots els partits polítics de l'Ajuntament. Els anarquistes, i la part de la població que s'estima la seva llibertat individual, ens hi seguim oposant frontalment.

Un "Animal" a l'Ajuntament de Manresa /pàg 5-6

Albert Pericas Riu, conegut "popularment" com *Animal*, va prendre possessió com a regidor de Plataforma per Catalunya, passant a ser la representació d'aquest grup polític a l'Ajuntament de Manresa. Ell i els seus amics...eren els màxims exponents de l'ultradreta de xoc als carrers de la comarca (FN, Falange...). Es dedicaven a fer agressions de tota mena, rebentar festes majors i/o populars, concerts... Res millor que una història viscuda per l'autor de l'article l'any 1991 per tal d'il·lustrar qui és Albert Pericas Riu.

Un nou jutjat Penal a Manresa /pàg 5-6

Més injustícia comporta que l'Estat per protegir els privilegis posi més policia, més presons (com Lledoners) i clar, també calen més jutjats.

dossier **central**
JA SAPS QUE ET
PRENS?
FERTILITAT I ANTICONCEPCIÓ

Com cada any tornen les festes del consumisme nadalenc i, per una minoria, la celebració del naixement d'un dels personatges més tergiversats de la història. A diferència, però, dels darrers anys estem envoltats d'una crisi del sistema capitalista. A hores d'ara els comerciants ja s'estan queixant de la caiguda de les vendes i poc falta per a que demanin a la Generalitat declarar-los en situació catastròfica i cobrar compensacions econòmiques, com si els hagués afectat una pedregada o una torrentada!

Malauradament, i encara que realment hagi baixat el nivell de consum, aquest continua sent totalment irresponsable i acrític social, cultural, ecològica i políticament. En front d'això pot aprendre's a autogestionar la producció i el consum, i amb aquest fi iniciem a partir d'aquest número del pèsol negre una nova secció.

Com que nadal és una època de bons desitjos, i nosaltres d'això en tenim a cabassos, desitgem que encara baixi més el nivell de vendes, que els ajuntaments apaguin les llums nadalencs (qui punyetes les veu a la l de la matinada?), que els reis mags d'orient siguin decapitats a les places dels pobles i els tions cremats (o compostats) i que s'ennuegui tothom amb els canalons, els torrons i els polvorons.

Nadal és un somnífer i un estupiditzador per a les consciències que, entre missatges de bones festes, desitjos de pau i amor i regals, actua contra la realitat social: permet oblidar que molts companys són acomiadats del seu lloc de feina, represaliats per protestar, reduïts els seus salaris, assetjats en les seves llars o amenaçats de desallotjament. I tot sense cap mena de remordiment! I per a més informació consulti amb el seu farmacèutic, que pels conformistes el més important és la salut.

Qui protestarà i qui desitjarà únicament bona salut d'entre els i les treballadors acomiadats per l'Ajuntament de Manresa? I de la Pirelli? I de tantes altres empreses i institucions que tanquen, redueixen plantilla o retallen els drets laborals i els convenis col·lectius. Protesten o es desitgen bona salut els veïns afectats de Puig-reig pel mobbing immobiliari? O els companyes del ZTA Banzai que encara aguanten en front de les amenaces? A aquests temes s'hi dedica una especial atenció en els articles que segueixen i en l'entrevista final.

I qui consultarà al seu farmacèutic? (i per què mai s'anuncia "a la seva farmacèutica"?). La repressió a la dona i al seu cos és constant, des d'anuncis d'operacions d'augment de pit gratuïtes en discoteques fins a la producció i consum d'anticonceptius orals, qüestió aquesta darrera a la que es dedica el dossier central d'aquest número. N'estem fartxs de la instrumentalització del cos femení i també ens ho expliquen les companyes del MST que fa uns dies han participat en una xerrada.

També estem fartxs dels partits polítics, pels vincles feixistes dels regidors que ha tingut la Plataforma per Catalunya (PxC) a l'Ajuntament de Manresa o pels vincles empresarials que ha tingut la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) en el procés participatiu (per no dir dirigit i manipulat) de l'ordenança de civisme de Berga. Ah, el civisme a Berga... ara hi haurà "agents cívics per fomentar la bona educació"!

Un nadal amb crisi econòmica és una època en la que augmenta la domesticació i el conformisme entre aquells que desitgen esperança i seguretat, justament dels estaments que els lles exploten. Però també és una oportunitat per protestar i transformar! (o això us desitgem).

Web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Pàgina 3: El president de Ràdio Puig-reig condemnat per lesions a una veïna que l'acusa d'assetjament immobiliari

Pàgina 4: Cinc "agents cívics" recorren Berga per "informar" sobre civisme

Pàgina 5: CUP: Democràcia Participativa i interessos econòmics a Berga Participació ciutadana i agents cívics

Pàgina 6: Crònica de la I Marxa de Torxes al Xocolat Un "animal" a l'Ajuntament de Manresa

Pàgina 7: Un nou jutjat penal a Manresa Grècia crema

Pàgina 8: Volen construir un circuit de karts a sota el Collbaix Agenda llibertària 2009

Pàgina 9: El ZTA Banzai en alerta L'MST a la Zona Temporalment Alliberada Banzai Can Cristu resisteix Cal Okupi fa un any

Pàgina 10: Continua el conflicte amb Benet Roca L'ajuntament de Manresa acomiada 42 persones per evitar fer-les fixes

Pàgina 11-14: DOSSIER CENTRAL: Ja saps que et prens? Fertilitat i anticoncepció

Pàgina 15: Atado y bien atado

Pàgina 16: Penes multa

Pàgina 17: Falange Española finança als grups de xoc d'extrema dreta bolivians Montevideo anárquico

Pàgina 18: "Pretty woman": en època de crisi, augment de pits gratuït

Pàgina 19: Visca la terra lliure de patriotismos Cosas de la vida

Pàgina 20: Comunicat d'Amadeu Casellas Carta de Rafael Martínez Zea

Pàgina 21: Un forn contra la MAT

Pàgina 22: Ressenyes

Pàgina 23: Humor, poesia, agenda...

Pàgina 24: Entrevista a un treballador de la Pirelli

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment.

D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 22/12/2008 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Barrikada, CNT-AIT, Pep i Tu, Edwin Guthman, un decrepit, Amor Machete, Esquiva, Kinaenveja, Anaclea, Compralaja!, En Guàrdia, L'Espurna, Histèria, Joan Busquets, Hiram Gascoigne, Cholito, Un compa, Dones amb ganes de rebentar caps, Apàtrida, Acràcia desconocida, Amadeu casellas, rafael Martinez zea, Azimut, Latinaantikings, Roger, zerototal, Cremant pneumàtics.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Associació Cultural Columna Terra i Llibertat (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga

08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejub@berguedallibertari.org Pèsol Negre (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org *MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es Ladistri C/ Puigterrà de dalt. ZTA Banzai c/ de la mel. La Tremenda (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. CNT Manresa/CSO Valldaura, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: CNT-AIT (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. Masia okupada Ca n'Escaiola: canescaiola@gmail.com. *OLVAN: Ateneu Popular Olvanès *SALLENT: Amics d'Agustín Rueda CGT (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: <http://www.cgt.es/sallent>

Josep Genescà condemnat

El president de Ràdio Puig-reig condemnat per lesions a una veïna que l'acusa d'assetjament immobiliari

Berga, desembre 2008

Barrikada

Ara fa unes setmanes, va arribar un correu electrònic al pèsol negre on se'ns informava de l'existència de primera sentència condemnatòria de mobbing (assetjament immobiliari) a la comarca. Uns dies més tard vam decidir anar a Puig-reig a veure la Francisca, la denunciada. La Francisca va decidir rebre'ns a un bar. El propietari i administrador de la finca on viu ha instal·lat tot de càmeres a l'entrada i al primer pis de l'edifici i estava temerosa que la videovigilància ens pogués incomodar. Finalment, vam decidir pujar a casa seva i prendre un cafè tranquil·lament mentre ens explicava la seva història. La Francisca i la seva família porten molts anys vivint al segon pis del número 1 del carrer Llobregat de Puig-reig. El seu contracte indefinit és de renda antiga i per més inri està a nom del seu marit i família. Així la naturalesa del contracte fa molt difícil l'expulsió de la Francisca i la seva família. La relació entre els antics propietaris i la Francisca sempre havia estat cordial però la situació va canviar quan ara fa 9 anys en Josep Genescà Baraldés, conjuntament amb 3 socis més, van decidir comprar tota la finca. A partir d'aleshores van començar els problemes. La Francisca i la seva família eren i són els únics habitants de tota la finca ja que un mestre que vivia al pis de sota d'on viuen ells va acabar marxant. Ja des del principi van conèixer les intencions dels nous propietaris de fer reformes als pisos per tal de vendre'ls. Els nous propietaris van anar a veure la Francisca i van exposar-li la nova situació creada. A causa de les obres de remodelació la Francisca i la seva família marxarien del pis de manera temporal, el seu contracte quedaria anul·lat i se'n faria un altre quan tornessin. Òbviament, segons ens segueix explicant, van desconfiar i van demanar que totes les condicions fossin posades per escrit. El següent pas dels propietaris va ser contundent. Van interposar una denúncia als llogaters per

haver realitzat unes obres sense permís. Amb això els propietaris buscaven la anul·lació del contracte i que els nous propietaris poguessin disposar del pis de la Francisca lliurement. Però, van perdre el judici. A partir d'aquí en Genescà comença a tornar-li els pagaments del pis. D'aquesta manera pretenia acabar denunciant la Francisca per impagament del rebut del lloguer i fer-los fora. La Francisca el que va fer és fer un gir postal cada mes enviant els diners al Genescà. Aquest però, retorna els diners a través del correu convencional. Finalment, la Francisca decideix pagar un advocat i dipositar els diners a un notari. Al cap d'un temps en Genescà es dona per vençut i accepta els diners a través de transferència bancària. Les denúncies i contradenúncies es succeiran i l'enemistat entre el propietari i els llogaters cada vegada serà més gran. En Genescà acaba instal·lant el despatx de la seva assessoria al primer pis de l'edifici, on enca-

ra el té. Les denúncies als jutjats s'aniran creuant, per insults, per rallades a l'escala, per falç testimoni..., fins i tot per agressions per part del Genescà cap a la Francisca.

► **En Josep Genescà posseeix l'assessoria Puig-reig situada al primer pis del número 1 del carrer Llobregat en virtut d'un 25 per cent, és propietari de l'edifici on té l'assessoria també en un 25 per cent i és president fundador de Ràdio Puig-reig cosa que li ha permès embutxacar-se 15000 euros**

La sentència que ens ensenya la Francisca, de fet, és una sentència en base a una denúncia d'agressions de Josep Genescà Baraldés cap a la Francisca. La primera que guanya en aquest sentit. El Genescà hauria agredit a la Francisca i li hauria provocat un esguinç al peu. La sentència

condemnatòria tot i no ser explícitament de mobbing immobiliari sí que en fa referència en alguns paràgrafs de la mateixa:

"De la declaració de la sra. Medina se desprende que la misma considera que el acusado quiere echarla del piso que tiene alquilado y que considera que las acciones del propietario van estudiadamente dirigidas a ese fin, es decir, entraría dentro de lo que podríamos llamar "mobbing inmobiliario" consiste en las técnicas empleadas por los dueños de edificios que están deseando deshacerse de los inquilinos para poder vender los pisos o hacer uso de los mismos de forma mas lucrativa. En dichas prácticas los propietarios suelen utilizar todo tipo de estratagemas para hacer la vida imposible a los vecinos y que estos se marchen".

La sentència segueix dient:

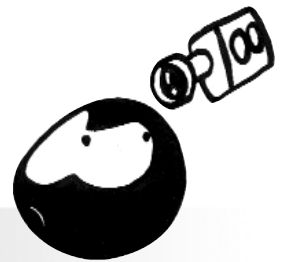
"La declaración del acusado en

la vista resultó insincera, con omisiones oportunas, sin embargo la declaración de la sra. Medina en este juicio resultó creíble, convincente, angustiada y temerosa de que de nuevo nadie la creyera"

Per tot això el jutge acaba condemnant a en Josep Genescà per una falta de lesions a una pena multa d'un mes amb una quota diària de 50 euros i amb responsabilitat personal subsidiària en cas d'impagament d'un dia per cada dos quotes impagades, a la vegada que ha de pagar les despeses del judici i 686,42 euros d'indemnització a la Francisca.

Un cop es publica la sentència la Francisca la porta a l'Ajuntament de Puig-reig per a què els polítics en tinguin coneixement i intenta contactar amb diferents mitjans de comunicació per tal de que es facin ressò de la notícia. Primer, contacta amb Regió7 i s'entrevista amb una periodista

Continua a la pàgina següent

molt interessada. La notícia però, no acaba sortint en aquest diari per ordres expressos "d'un superior". El mateix passarà amb el Berguedà Actual. I, és que en Josep Genescà és una persona important i influent dins la política berguedana. Propietari de diferents empreses i mitjans de comunicació, segons anirem veient.

Qui és en Josep Genescà?

En Josep Genescà posseeix l'assessoria Puig-reig situada al primer pis del número 1 del carrer Llobregat en virtut d'un 25 per cent, és propietari de l'edifici on té l'assessoria també en un 25 per cent i es president fundador de Ràdio Puig-reig cosa que li ha permès embutxacar-se 15000 euros:

El 14 d'octubre, segons publicava Ràdio Berga "El director de Ràdio Puig-reig, Josep Genescà, de 53 anys, impulsor de l'emissora que dirigeix des de fa 27 anys, ha rebut el Premi Nacional de Comunicació de Proximitat. Els Premis Nacionals de Comunicació els atorga el departament de Presidència des del 1999 amb motiu dels 75 anys del naixement de la primera emissió regular de ràdio a Catalunya. (...) ja fa 27 anys, és el director de la ràdio local, i des d'en fa 18, amb l'edició d'aquest any, ha estat el coordinador i organitzador de les jornades de comunicació Forum 10. A banda, ha col·laborat en múltiples mitjans de comunicació (...) Cada guardó està valorat en 15.000 euros." S'entén ara el zel dels diferents mitjans de comunicació locals d'enfrontar-se a algú amb tanta trajectoria i tanta influència.

Els polítics tot i tenir coneixement de la sentència, no van estalviar elogis a la figura d'en Josep Genescà, segons es desprèn del resum del ple del 30 d'octubre que ens fa el grup municipal d'ERC de Puig-reig que es suma -com no- a l'homenatge d'en Josep. El punt número 10 diu: "Reconeixement Sr. Josep Genescà i Baraldés, director de Ràdio Puig-reig. El grup municipal d'ERC es vol sumar a les moltes i moltes mostres de reconeixement del nostre director de Ràdio Puig-reig (...) Gràcies Josep Genescà per tivar del carro durant tots aquests anys".

La Francisca ha vist com els clients del seu petit taller de costura anaven minvant fins a desaparèixer. La majoria de gent no s'ha volgut posicionar a favor seu doncs, tot i reconèixer, amb la boca petita, que en Genescà és "un peça" intenten no posicionar-se, ja que és tot un personatge poderós, com hem pogut llegir, i desperta molta admiració i respecte, tot i les seves pràctiques quotidianes. La doble moral, a la ens tenen tant acostumats els poderosos i la submissió permanent de la majoria de població als amos de sempre permetent aquest tipus d'abusos.

▼ Els agents cívics

Cinc "agents cívics" recorren Berga per "informar" sobre civisme

Berga, desembre 2008

Pep i Tu

Un cop tornada a aprovar l'ordenança de civisme de Berga per part dels polítics de l'Ajuntament de la ciutat, ara vestida de consens social gràcies a la CUP i al seu "procés participatiu" (tot i que l'únic consens que hi va haver fou el dels polítics). Doncs un cop amb la vella ordenança -ara vestida de seda- i en ple funcionament, els polítics han decidit completar la seva aplicació (que ara només estava en mans de la Guàrdia Urbana i la seva facciosa cap) amb la creació de cinc "agents cívics".

Segons el web de Ràdio Berga la tasca dels agents cívics és: "...advertiran als propietaris de gossos que no recullin els excrements que ho facin, vetllaran perquè no es facin pintades ni graffitis a parets i mobiliari urbà, i notificaran als conductors que aparquin malament. Promouran actituds cíviques a través de la informació i la sensibilització. I també hauran de detectar incidències, atendre queixes i recollir suggeriments..."

Aprofitant la situació de crisi

suposo que no ha costat gaire trobar cinc persones disposades a assumir aquesta tasca -penosa al meu entendre-. D'altra banda, el paper dels agents, que tan edulcoradament el consistori ha explicat als mitjans de comunicació locals, passa amb tota seguretat per denunciar als nens de la Vizuete (llegeixis Guàrdia Urbana) les esmentades "incidències" que diu Ràdio

Berga que hauran de "detectar". És a dir, una funció de delació necessària per completar la tasca de la Guàrdia Urbana. I, finalment, la tasca de trobar normal que els "agents cívics", Guàrdia Urbana, policia, polítics i jutges tinguin tot el dret a ficar-se, fiscalitzar i controlar les nostres vides, les nostres relacions i els nostres carrers.

Policia Cívica: Desobediència

Som incívics perquè som lliures. I per això, seguim reivindicant el carrer com el principal patrimoni social de les nostres vides. Perquè entenem l'espai públic com un espai sense determinismes, on les relacions que hi conflueixen han de poder quedar al marge de lògiques legisladores i consumistes.

Aquí seguim, sense renúncies partidistes: amos de les pròpies vides. Tres anys després de l'aprovació de la primera ordenança a casa nostra. Ara, ens volen hereus d'una nova normativa cívica, bessona de l'anterior, però vestida de gala gràcies a la manipulació de la "participació ciutadana". L'arbitrarietat segueix en escena i allò que era buit de contingut tan sols fa uns dies, ara requereix armar-se amb una patrulla de policia cívica, una nova subespècie de paràsits municipals. Nous Torrentes i precaris funcionaris que vetllaran pel compliment de la bona moral, sota amenaça sancionadora.

Ja que els polítics es vesteixen de nous mecanismes per controlar les nostres vides, nosaltres seguirem al carrer per denunciar la privatització de l'espai públic. Alhora, que els hi recordarem que no es faran creure; perquè les lleis repressives només condueixen cap a la conflictivitat social. Ben aviat, ens trobarem als carrers i les places. Allà us estarem esperant amb la desobediència per bandera.

Els anarquistes de Berga hem emès un comunicat (que reproduïm a continuació) de manera immediata dient allò que pensem d'aquest nou pas dels polítics cívics contra la llibertat i podem anunciar que la lluita no s'ha acabat i que no ens pensem deixar sotmetre. No obeam ni ens empassarem el vostre civisme. El conflicte segueix obert i aviat el traslladarem de nou al carrer. Contra el cinisme del vostre civisme, contra els polítics i contra els traïdors..., que visqui l'anarquia!

► **el paper dels agents, (...), passa amb tota seguretat per denunciar als nens de la Vizuete (llegeixis Guàrdia Urbana) les esmentades "incidències" que diu Ràdio Berga que hauran de "detectar". És a dir, una funció de delació necessària per completar la tasca de la Guàrdia Urbana.**

CUP: Democràcia participativa i interessos econòmics a Berga

Berga, novembre 2008

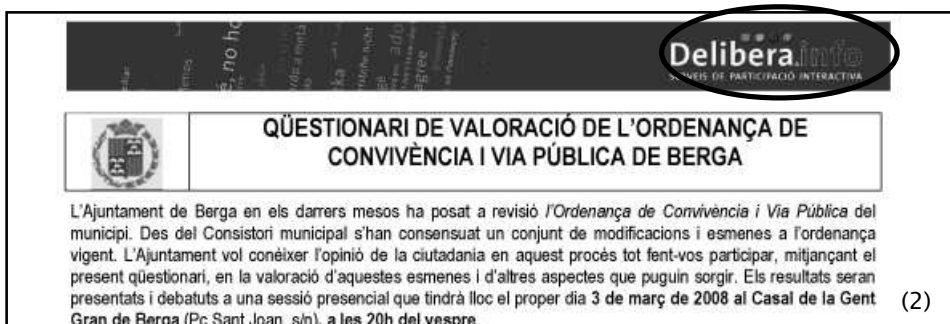
Edwin Guthman

Cada dia que passa, desgranar el paper que van jugar les CUP en l'aprovació de la nova ordenança civica a Berga destapa noves misèries. Aquest partit polític s'ha felicitat públicament per l'aprovació d'aquesta llei. Un dels principals arguments per vestir l'optimisme legislador és que les CUP han buidat de contingut classista l'esmentada ordenança. Però, si realment s'hagués buidat de contingut classista la nova normativa -quelcom discutible- s'hi ha omplert algú les butxaques?

Una de les condicions sine qua non imposades per les CUP per tal d'aprovar una nova ordenança, que substituís l'anterior, fou que aquesta sorgís fruit del debat ciutadà. Així doncs, es pretenia exercir la democràcia participativa. El instrument escollit per materialitzar aquest model fou engegar un procés de participació ciutadana de la mà d'una consultora:

DELIBERA- SERVEIS DE PARTICIPACIÓ INTERACTIVA S.L.

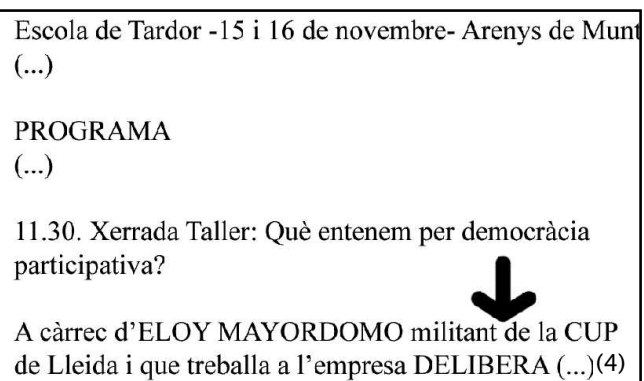
Aquesta empresa privada amb seu a Centelles, va iniciar a principis del 2008 l'elaboració d'un qüestionari, el Regió7 en el seu moment va recollir les següents paraules del representant de DELIBERA: "L'enquesta està pensada perquè ningú no pugui interpretar malament la veu del poble." (1)

La contradicció rau en què, qui teòricament ha d'interpretar de forma professional, objectiva i sobretot remunerada la veu del poble o l'enquesta, no és tan imparcial a la praxis com en el seu discurs. Ja que aquesta mateixa empresa, participa de la mà d'un dels seus integrants -Eloy Mayordomo qui s'autodefineix als mitjans de premsa com a polític- d'escoles, jornades, tallers i xerrades encaminades cap a la formació interna dels membres de la CUP, partit al qual milita des de Ponent. Fins i tot, a la recent Escola de Tardor de les CUP celebrada a Arenys de Munt, la seva intervenció és celebrada just abans que intervinguessin els regidors berguedans del mateix partit.

Així doncs, les CUP de Berga van tancar el conflicte sorgit arrel de la importació del civisme a casa nostra amb una nova normativa, que a la pràctica ha servit per poc més que omplir les butxaques dels projectes empresarials afins. Alhora, és clar, que la imatge de

les CUP estava garantida per un procés participatiu tutelat, i a sobre cobrant, pels companys de partit que juguen a erigir-se com intel·lectuals de bracet de l'administració local. Ja ho diu la veu, realment, popular: "Donde fueras, haz lo que vieras", i per suposat a Berga hi tenen uns bons mestres amb els seus socis de govern.

Benvinguts al Show de la política municipal!

1. www.regio7.cat/secciones/noticia.jsp?pRef=132_26_7433__Com arques-Berga-estova-lordenana-civisme-arribar-major-consens-ciudad
2. Fragments del qüestionari elaborat per Delibera.
3. www.delibera.info
4. Fragment del programa de l'Escola de Tardor 2008 de les CUP a Arenys de Munt

Participació ciutadana i agents cívics

Berga, novembre de 2008

Pep i Tu

El divendres 15 de febrer de 2008 l'Ajuntament de Berga va dur a terme una sessió presencial de "participació ciutadana" en teoria encaminada a que el consistori conegués l'opinió d'entitats i particulars respecte les modificacions que les formacions polítiques de l'ajuntament van fer a l'Ordenança Municipal de Convivència Ciutadana i de Bon Govern. En aquesta sessió (se'n van fer dues) una quinzena de persones van irrompre a l'acte per protestar contra l'existència de qualsevol ordenança de

civisme, les sancions per no obeir-la i contra la farsa que el mateix "procés" representava. El "procés" era una mena d'enquesta, feta per una empresa de "sociologia". Quelcom semblant al que l'anterior govern socialista havia fet amb el suport de la Diputació en els àmbits de cultura i joventut. Abans a Berga no s'havia fet res semblant, tot i que els socialistes ho havien fet amb molts altres municipis.

Aquests processos -encaminats a legitimar decisions polítiques prèviament preses- en el millor dels casos són un passatemps innocu per persones amb poca

En aquesta dinàmica perversa hi va participar activament la CUP de Berga (municipalisme llibertari?! De què!), fins a l'extrem de "falsificar" més del noranta per cent de les seixanta butlletes omplertes i presentades al procés, per tal d'avaluar els seus "canvis" a l'ordenança.

feina que hi assisteixen i que, en qualsevol cas, serveixen per triar el color (quelcom menor) d'allò que l'Ajuntament pensa fer igualment. Pretenen doncs,

legitimar decisions polítiques (per tant unilaterals i únicament de polítics) com si fossin fruit d'un ampli consens social. D'aquesta manera no cal parlar de participació ciutadana real i poden fins i tot perseguir la lliure participació de persones i col·lectius en la gestió directa de la seva vida. El color vaja.

En aquesta dinàmica perversa hi va participar activament la CUP de Berga (municipalisme llibertari?! De què!), fins a l'extrem de "falsificar" més del noranta per cent de les seixanta butlletes omplertes i presentades al procés, per tal d'avaluar els seus "canvis" a l'ordenança.

Canvis que com ha estat sobradament demostrat no van ser reals (veure article d'Andreu Vilardell al *Berguedà Actual* núm 73, 25-30 d'abril).

Ara seguim tenint ordenança malgrat l'acceptació parcial de les al·legacions presentades per dues entitats llibertàries de Berga que en demanaven i volen la derogació i, aviat, tindrem cinc agents cívics i tot. Felicitats, polítics de merda!

Crònica de la I Marxa de Torxes al Xocolat

Berga, octubre 2008

Un decrèpit

La nit es presentava entretinguda, primer els decrèpits ens vem acostar a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat on feien concert dels Manolito's. Allà vem estar gaudint de la música mentres ens anavem trobant i relacionant amb més gent que s'havia disfressat per a l'ocasió (gràcies a tots per venir). Cap al final del concert els Manolito's ens varen deixar el micro als Decrèpits d'Alta Muntanya i un company va llegir el manifest mostrant la nostra disconformitat amb el Xocolat i amb la comercialització de l'oci en general.

Un cop arribades les 3 vem procedir a anar a buscar la carrossa que havíem preparat per fer la baixada, ens vem concentrar a la plaça Sant Ramon i allà, ja un cop junts tots els personatges vem començar a baixar passant per la Ronda Moreta, Passeig de la Pau i finalment pel lateral de la carretera fins arribar al Xocolat. Durant la baixada escenes de tota mena, tot de personatges disfressats amb els complements més diversos (canyes de pescar, antorxes, cuadros, radiocassetes per amenitzar, un megafón...) en general la baixada va anar bé: el carro donant voltes com un posseït, la gent divertint-se, "locuras varias" en general.

Un cop plantats a la porta del Xocolat vem començar a repartir les octavetes amb el manifest i a decorar l'ambient; amb els segurates en un primer moment no vem tenir cap problema, "qui ens tenia que dir algo amb les pintes que portavem, jaja ja" quan ja duíem una bona estona a davant del Xocolat i ja havíem repartit totes les octavetes i havíem fet espectacles varis i començavem a estar farts d'estar allà (no teníem priva) ens vem acostar ben bé a davant de la porta on els segurates ens havien dit que no ens acostessim (no fos cas que ens infectessin amb l'olor a podrit que desprenien tota aquella calanya asidua a aquestes discoteques) i vem posar el casset amb música disparatada (Los Gandules, Manos de topo, etc) i vem fer uns balls d'un altre planeta, alguna petita discussió amb algun gorila, alguna torxa va acabar reventant contra el sostre, una escombra encessa que feia unes guspises guapíssimes anuncian l'apocalipsis, i demés, finalment ens vem retirar davant de les mirades sorpreses dels segurates. Quan anavem pujant ja cap al poble fotent merder amb el megafón i amb el carro emboïgit ens van fotre un paron els mossos argumentant que els havien avisat des del Xocolat per què i havien problemes (el problema son ells) pero no va tenir cap conseqüència més que l'identificació d'un de nosaltres per si passava res. I ja un cop arribats al poble vem donar per finalitzada la marxa, ben satisfets i sabent que aquesta no sera l'última marxa que farem, perquè no volem més discoteques ni merda d'aquesta mena al nostre poble ni en lloc.

Un "animal" a l'Ajuntament de Manresa

Manresa, novembre 2008

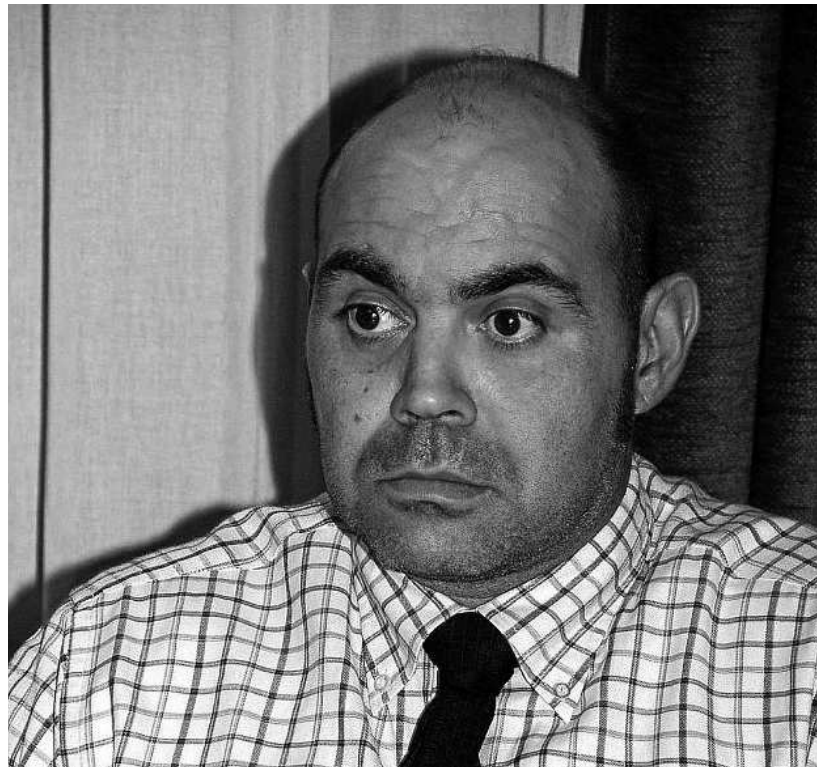
Amor Machete

Am amb el titular no hem refereixo a què les membres que ocupen càrrecs municipals de Manresa s'hagin acostat a les idees d'alliberament animal, sinó que des del passat 17 de novembre, Albert Pericas Riu, conegut "popularment" com "Animal", va prendre possessió com a regidor de Plataforma per Catalunya, passant a ser la representació d'aquest grup polític als plens de l'ajuntament i a les comissions de seguiment.

Moltes hem sentit a parlar sobre l'Animal, altres ens en recordem bé de la seva cara, i algunes l'hem patit en primera persona. Corrien els inicis dels 90 i el clima a Manresa (com arreu) no era tan tranquil com a l'actualitat. Hi havia certa conflictivitat al carrer i certes nits la situació es tensava fins a punts que avui en dia són impensables.

Albert Pericas primer treballava per la Matutano i després per l'empresa de transports i paqueteria TNT. Ell i altres com el Morte, Mazinger, Cacahuete, Isma, Baldufa...eren els màxims exponents de l'ultradreta de xoc als carrers de la comarca (FN, Falange...). Amb diferents estètiques (motars, skin-heads...), tots amb insígnies nazis i feixistes es dedicaven a fer agressions de tota mena, reventar festes majors i/o populars, concerts... Òbviament, eren més que els atacats, jugaven amb el factor edat i preparació, alguns d'ells anaven armats, i no només amb navalles.

Per no allargar el tema, descriuré el que podia passar una nit qualsevol en la que et podries trobar amb aquest actual membre de la democràcia manresana, més que això, explicaré breument el que em va passar a mi una nit de l'estiu del 91 a la porta de l'institut Lluís de Peguera de Manresa, a uns 150m de la comissaria de la Policia Nacional.

Tornava cap a la plaça amb una companya i un company, era força tard. Tot i que sempre anàvem vigilants, va aparèixer des de la plaça 11 de setembre la furgó de la TNT, o sigui la de l'Animal, a tot gas. Vam començar a córrer, però per mi va ser tard. Vaig sentir la porta lateral de la furgó i a l'entrada de l'insti vaig rebre el primer cop al cap que em va enviar a terra. Em vaig posar en defensa de les parts importants del cos mentre sentia els passos de les martins i rangers que s'acostaven i uns crits femenins que cridaven des de la furgó "matar a ese cerdo...". A partir d'aquell moment em van començar a ploure patades de com a mínim 4 i no recordo gran cosa més fins que vaig sentir "ahora estamos solos, levantate!!!" cosa que vaig fer ple de ràbia i inconsciència. Llavors vaig veure un tio immens davant i la furgó carregada de gent darrera amb la porta lateral oberta. No vaig tenir temps de reacció quan vaig sentir un cop molt fort al cap i ja era de nou a terra. Sense aixecar-me vaig veure desaparèixer la furgó girant a la dreta, passant davant de la policia. El següent que recordo era el meu pare aixecant-me. Jo tenia 17

anys, anava a peu i estava sol. Ells i elles eren un mínim de 6, tots superaven els 18-20 anys i un va ser detingut per assassinat a Saragossa mesos més tard.

Aquella nit "l'Animal" era el conductor, altres nit també l'he vist picar, per sort també l'he vist córrer i ser picat. Avui ell està assegut de representant d'un partit polític.

Jo aquella nit era un jove amb inquietuds polítiques, em va tocar córrer i vaig rebre, altres nits vaig picar jo.

Avui les inquietuds han evolucionat cap a ideari,estic preparat mental i físicament i no em crec aquesta democràcia i el joc dels partits que et permeten els espais en ella. Per això et dic Albert que no et tinc por, ni a tu ni als que tens darrera teu, sigui qui sigui, ni als altres partits que comparteixen espais amb feixistes excusant-se en un hipotètic boicot polític. No us tinc por, però tinc memòria...

Mort al feixisme i als seus còmplices i visca la llibertat!!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Un nou jutjat penal a Manresa

Manresa, desembre 2008

Esquiva

Un tercer jutjat penal estrenarà el proper 30 de desembre el futur "Palau Judicial". Tot i que la inauguració oficial no està prevista fins al primer semestre del 2009, hi començarà a funcionar el tercer jutjat penal de la ciutat. I és que entre el desplegament dels mossos al novembre del 2001 i el constant enduriment de les penes, a jutjats se'ls triplica l'activitat i estan desbordats. El desbordament és tal que ni s'esperen a la finalització de l'obra faraònica. Augmenta el control, augmenten les penes, augmenten les noves places als centres d'extermini, evidentment han de completar la cadena augmentant també les dependències judicials. I si dos ja ens semblaven masses... doncs tres!

Les futures dependències albergaran 9 jutjats, amb capacitat de creixement fins a 15 (encara preveuen més enduriment del conjunt del cos repressiu). Hi hauran dependències per al Registre Civil, Deganat, Adscripció Permanent de la Fiscalia i despatx per als metges forenses.

La nova obra no està deixant indiferent a la ciutat. Primer van enderrocar una sèrie de cases del c/Arbonés per obrir, teòricament, Manresa al riu i crear-hi un espai públic. Al final han acabat edificant un monstre amb 15.544,86 m2 construïts, que eclipsa qualsevol altra visió: ni riu, ni muntanya, "el gran hermano te vigila!" doncs l'alçada de l'edifici (molt més alta del que estava previst inicialment), el farà visible des de molts indrets, canviant totalment la fisonomia d'entrada a la ciutat. Adquirint les actuals dimensions no hi ha superfície per espais públics.. I doncs: en sintonia amb l'esmentat abans... l'espai urbà està pensat pel control social i no per la trobada i el diàleg.

I després parlen de crisi... l'import estimat per a la construcció del nou edifici arriba als 18 milions d'euros, segurament la xifra haurà augmentat quan arribi la data d'inauguració oficial. Sense comptar amb les despeses de les obres de la plaça de la reforma. Per a la construcció del Centre d'extermini dels Lledoners s'han gastat aproximadament 72,5 milions d'euros. Només amb edificacions destinades a reprimir-nos, sense comptar amb els sous de qui ho executarà, la xifra puja a 90 milions d'euros.

Grècia crema

Manresa, desembre 2008

kinaenjeja

La mort del jove simpatitzant anarquista Alexandros Grigoropoulos el passat 6 de desembre a mans d'un policia ha desencadenat una revolta que pel moment sembla que no tingui fre. Tot i el silenci mediàtic que envolta els calents esdeveniments que estan tenint lloc encara avui a Grècia, malgrat els centenars de detencions realitzats, els judicis ràpids i la declaració pública d'Estat d'Excepció; tot i l'empresonament preventiu dels botxins del poder responsables d'aquest nou crim, les revoltades de Grècia segueixen als carrers 10 dies després de l'assassinat.

És fàcil comprendre que aquest descontentament generalitzat no surt del no res. Les vagues estudiantils del 2006-2007, les accions continuades perpetrades pels grups antiautoritaris contra el poder establert, les mobilitzacions dels immigrants, la recent vaga de fam generalitzada a les presons gregues amb la participació de més de 7500 presos (dels prop de 12000 existents), es podrien identificar com alguns dels antecedents fàcilment localitzables.

Altre cop un fet menys puntual del que ens pensem, ha encès la metxa de la revolta. La destrucció dels símbols del capital s'ha estès de manera generalitzada; la maquinària publicitària dels sicaris desinformatius parla de saquejos indiscriminats, d'agressions a civils innocents. Com si les caixes i els bancs no tinguessin res a veure amb la condemna diària en la que es veuen obligades a viure moltes de les precàries gregues. Com si les grans cadenes de supermercats no fossin còmplices de la fam. Res comenten els grans mitjans de la pràctica inexistència de danys al petit comerç.

Les accions dels que sostenen el poder, s'han diversificat, pretenent dividir a una combativitat irreductible que fins al moment se'ls hi ha escapat de les mans. L'entrada en joc del Partit Comunista al carrer i en Universitats, pretén apaivagar una vegada més els ànims; apagar el foc de la revolta, a canvi de petites concessions. Per què com sempre, allò del que no pot treure rendiment aquest partit, allò que no controla, li resulta molest. La recent okupació de la seu del sindicat groc GSEE (Confederació General de Treballadors de Grècia) per part de treballadors de base, indica que potser aquest cop, no es realitzarà concessió alguna, no es delegarà res a ningú.

La solidaritat internacional, tot i no ser tan contundent ni tan extesa com es voldria, no s'ha fet esperar: concentracions en les principals capitals europees, accions directes de diversa intensitat, manifestacions combatives, okupacions d'embaixades, grafitis i cartells,... han estat una vegada més les eines per mostrar el suport a la revolta. Queda per veure què passarà el pròxim 20 de desembre, data proposada pels companys grecs per estendre el conflicte.

Per aquelles que creuen que l'únic que es divisa a Grècia és pura ràbia acumulada, pura destrucció, no comprenen la força creadora en cada una de les accions realitzades. L'organització indistintament a través d'assemblees barrials i universitàries o de grups d'afinitat, denota l'existència de tot un seguit de lligams creats, de tot un camí fet. Cert és que després de la destrucció hi ha una certa dificultat en veure quin camí s'ha de seguir per què la flama segueixi viva. Però s'ha demostrat una vegada més que el sistema es pot posar (almenys temporalment), en "jaque".

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees
anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos
esquerra.
Berga.

Ateneu columna
terra i llibertat

Centre
d'Estudis
Josep
Ester i
Borràs

DISTRIBUÏDOR DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

BAR DEL
MERCAT
c./ Mossèn Huch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i
calents, suc natural i gran
assortit de tes aromàtics-

LA GRANJA
plaça maragall, 7

Volen construir un circuit de karts a sota el Collbaix

Manresa, desembre 2008

Anaclea

Aquests últims mesos s'ha destacat la proposta d'un particular, Pablo Martínez Fedi, amb alta vocació empresarial, de construir un circuit de karting a sota el Collbaix, en concret a la plana de ca l'Alegre, en uns terrenys que pertanyen majoritàriament a l'ajuntament de Rajadell i una petita part al de Manresa. La proposta de l'empresa representada per Martínez Fedi anomenada Circuit de Karting de Catalunya, S.L. amb el suport de la Federació Catalana d'Automobilisme, és construir un complex que entre circuit de velocitat, pàdoc (on es mouen els corredors), bar, oficines, terrassa del bar, botiga, taller, emmagatzematge de karts, sala d'actes, espai de formació, sala de control... ocuparia unes 10,11 ha. El circuit aniria destinat a l'acolliment de curses internacionals de karts i formació de pilots.

Els terrenys tot i trobar-se en sòl no urbanitzable, com que la instal·lació es considera "d'interès públic" existeix un article que contempla l'aprovació d'aquests projectes en sòl no urbanitzable quan són d'interès general. Aquest suposat "interès general" vol dir que des de la Generalitat, en concret des de la secretaria general de l'esport estan enormement interessats en el projecte ja que han donat a la proposta una subvenció d'1,8 milions d'euros!!

El projecte és tant d'interès públic, que fins ara no se'n sabia res, tot i que des del 2005 ja se n'havia redactat l'avantprojecte. Polítics i empresaris van de bracet per defensar uns interessos "tant públics" que cada dia ens sorprenen més agradablement.

L'ajuntament de Manresa s'ha oposat al projecte, tots els grups han votat en contra excepte el PP i CIU que s'han abtingut. En canvi l'ajuntament de Rajadell està interessat en la proposta però diuen que tot just està en la

"fase previa", en la qual estan consultant als diferents departaments de la Generalitat i altres Organismes i empreses per veure quina picossada en poden treure, o com diuen ells, que el projecte contingui la màxima definició possible.

▲ **A través del nostre "benvolgut" Regio-7, hem sapigut que l'empresa constructora del karting ha desestimat els terrenys de Rajadell perquè hi havia masses impediments, ens n'alegrem i esperem que trobin impediments arreu on vagin!**

Polígons, eix transversal, desdoblament de l'eix, eix ferroviari amb alta velocitat, eix del llobregat, futur eix diagonal, runams salins, incendis... a nosaltres si que ens ha tocat la grossa. En pocs anys, les nostres comarques han patit una transformació brutal, eliminant formes de subsistència

més directes i independents del capital i sembrant la comarca de parcs tecnològics, residus, magatzems, que omplen les butxaques d'uns quants... i només falta... el karting!

Tendim a un món on totes les necessitats primàries són importades des de països on la mà d'obra és més barata i aquí vivim en el món dels serveis, l'oci i el consum desenfrenat. En els temps que corren quan famílies es queden al carrer perquè no poden pagar la hipoteca, quan la gent té dificultats per arribar a final de mes, estem parlant de construir un circuit de karts per competicions internacionals amb una subvenció institucional d'1,8 milions d'euros, que això sí que portarà diners a la comarca! I de passada destrossar encara més un dels racons verds que queden al costat de Manresa.

La Generalitat i ajuntaments continuen apostant per créixer en aquest sentit, afavorint la mobilitat de mà d'obra

i mercaderies, afavorint una indústria i uns empresaris que miren pels seus beneficis i afavorint també un oci controlat basat en el consumisme.

El karting no el volem ni aquí ni enlloc!

Ni als empresaris, ni als polítics, ni al seu sèquit que ens imposen un creixement de mort i destrucció.

Algun dia, la destrucció arribarà a les vostres cases!

Notícia d'última hora

A través del nostre "benvolgut" regio-7, hem sapigut que l'empresa constructora del karting ha desestimat els terrenys de Rajadell perquè hi havia masses impediments, ens n'alegrem i esperem que trobin impediments arreu on vagin!

Agenda Llibertària 2009

Berga, desembre 2008

Compralaja!

Des de l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs estem molt i molt contents de presentar-vos l'Agenda Llibertària d'enguany. Malgrat la feinada que ens va caure a sobre, aquest estiu, quan finalment vam dir que sí a les amigues i companyes d'Igualada que ens passaven el projecte, la satisfacció, en veure el resultat del treball col·lectiu i autogestionat que hem fet, és molt gran. Sobretot, quan enguany fa vint anys de la primera agenda que van treure des de l'Ateneu Llibertari del Poble Sec.

En la present agenda hi trobareu una vintena de textos i imatges de diferents persones que han volgut fer amb nosaltres l'agenda. Pel que fa a l'ús de les llengües a l'agenda ha estat un tema que hem debatut bastant. Finalment, els textos estan en la llengua en què els han fet les seves autores. Les llengües de dies i mesos els hem reduït a cinc: català, gallec, euskera i castellà, més l'esperanto per la seva condició de llengua internacional no subordinadora. Pel que fa a la resta està en català ja que és la llengua que emprem habitualment, excepte alguns petits missatges pràctics que hem fet en les cinc llengües abans esmentades.

Si vols distribuir-la fes la comanda a: Més de 10 agendas (només col·lectius i distribuïdores): 5 euros/unitat (enviament gratis)

Agenda Llibertària

Ateneu Columna Terra i Llibertat
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Carrer del Balç número 4
Apartat de correus número 16
08600 BERGA (Barcelona)
Tel. 938 216 747
agenda@berguedallibertari.org
www.berguedallibertari.org

El ZTA Banzai en alerta

Manresa, desembre 2008

En guàrdia

El Banzai es va ocupar al febrer del 2007 i fins el moment se li ha estat donant un ús tant de vivenda com de centre social. L'edifici portava alguns anys abandonat i havia estat comprat per una immobiliària de Barcelona.

Des de l'assemblea del ZTA Banzai volem explicar l'actual situació en què es troba la zona temporalment alliberada Banzai. A l'abril d'aquest any va tenir lloc a Manresa el judici de desnonament per precari contra el Banzai, el jutge va dictar sentència el mes següent en la qual instava al desallotjament. Cal dir que en el procés hi van haver moltes irregularitats formals i processals a les quals ens hem agafat per presentar un recurs a l'audiència provincial de Barcelona per demanar la nul·litat del procés. A part d'aquests errors també vem assistir a escenetes de prepotència per part de l'advocada de la propietat i per part del jutge. Després de la sentència, les persones encausades, vem iniciar el procés per demanar advocat d'ofici per tal de poder presentar el recurs. Tot i ja haver contactat amb les advocades d'ofici abans de l'estiu, no ha sigut fins a finals de novembre que des del jutjat ens han comunicat la designa d'advocats i la possibilitat de presentar el recurs. La sorpresa ens la vam emportar quan, el 24 de novembre, vam anar al jutjat i juntament amb la designa ens van entregar la notificació de l'execució cautelar de la sentència que marcava el desallotjament pel 18 de desembre a les 10 del matí. A partir d'aquí vem haver d'iniciar

tots els preparatius per afrontar el desallotjament i entre d'altres coses es va convocar a una concentració per tal de fer front al desallotjament el mateix dia 18 de desembre davant del Banzai. Paral·lelament es va fer un escrit per tal de qüestionar el desallotjament cautelar, ja que s'havia demanat abans de temps i instant al jutge que no executés la sentència fins que no es resolgués el recurs interposat. Només pel primer motiu la nova jutgesa que porta el cas ha anul·lat el desallotjament del dia 18 i ara hem d'esperar si es torna a fixar una nova data o s'espera a que es resolgui el recurs.

Per la nostra part ens mantenim en guàrdia, ja que tot i tenir raons legals

de pes perquè ens donguin la raó, la fe en la justícia no és el nostre punt fort. Nosaltres continuarem donant vida a l'espai i de moment ja tenim preparades unes jornades que començaran el 16 de gener sobre la resistència armada en els últims anys del franquisme i durant la transició, en el qual hi participaran persones que havien format part del MIL, de l'OLLA, dels GARI i de la COPEL. A part d'una xerrada amb la participació de membres del MST. No pensem baixar la guàrdia i tenim intenció de defensar el Banzai contra aquells que odiem i que ens creen un profund aborriments. Quan hi hagi noves informacions sobre el futur del ZTA Banzai les comunicarem juntament amb noves convocatòries.

L'MST a la Zona Temporalment Alliberada Banzai

Manresa, desembre 2008

Esquiva

Durant el mes de desembre i gener dues integrants del Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra MST del Brasil, estaran de visita per les nostres comarques. L'MST és un dels moviments més forts i multitudinaris de llatinoamèrica, les seves principals reivindicacions són la lluita per la reforma agrària i la transformació social.

A Brasil l'1% té el 53% de la riquesa. El 70% de la força de treball guanya menys de tres salaris mínims (fixat en prop de 12.000 pessetes/mes). Quaranta-sis grans grups econòmics controlen 22 milions d'hectàrees de terra (la meitat de la península Ibèrica). El 10% és propietària del 79% de la terra, propietaris que estan recolzats per una llei que afavoreix el lati-

fundisme i finançat pel capital estranger que hi veuen una fàcil i ràpida font d'ingressos amb l'explotació de la terra. Al 2003 el 28% de la població estava en situació de pobresa.

Amb aquesta conjuntura al 1979 els hereus de les lluites i revoltes per la terra que es donen a Brasil des de l'època de la conquesta comencen a ocupar terres de latifundis improductius per donar-se una opció de vida, durant anys cada vegada més famílies es sumen a aquesta forma de lluita i de vida. Al 1984 es realitza la primera okupació com a MST. Actualment hi ha unes 300.000 famílies en assentaments o campaments de l'MST, presents a 23 estats diferents del país.

Als assentaments es respira revolta constantment, l'organització de la vida, del treball, de l'educació es basen en criteris de justícia social i de suport mutu. La terra en molts dels assentaments es treballa de forma cooperati-

va. L'educació pren un pes molt important en una societat on l'índex d'analfabetisme assoleix el 12,4%, s'organitzen escoles basades amb criteris de pedagogia antiautoritària on primer de tot s'ensenya a llegir i escriure al temps que es traspassen els esdeveniments que han marcat la història de la lluita del Brasil, d'Amèrica i del món.

Es respira revolta també perquè a part de començar a formar la societat que volen s'enfronten a qui els hi impedeixi, s'enfronten al latifundisme, a les multinacionals que promouen els cultius transgènics i energètics que pretenen continuar condemnant a la població a la misèria.

Tindrem l'oportunitat de conèixer de més a prop aquesta realitat conversant amb les dues integrants del moviment que realitzaran una xerrada a la ZTA Banzai el dimarts 13 de gener a les vuit del vespre, al C/ de la Mel de Manresa.

Can Cristu resisteix

Manresa, novembre 2008

L'Espurna

Fa unes setmanes les okupants de la casa Can Cristu van saber que s'acceptava el recurs a l'execució provisional de desallotjament. Els fets es remunten al mes de juny quan es dicta sentència per lo civil de desallotjament de Can Cristu. Les okupants van recorre la sentència de la part denunciant i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya va demanar l'execució provisional de la sentència amb la finalitat de practicar el desallotjament abans d'analitzar i exhaurir el recurs presentat. En un primer moment els jutjats van acceptar la petició d'execució provisional i van marcar el 8 de novembre com data límit perquè les okupants abandonessin l'habitatge. Ara, però s'ha acceptat el recurs i per tant l'execució de la sentència no es farà fins que s'hagi resolt aquest. Les okupants de Can Cristu han valorat positivament l'acceptació del recurs, ja que així tindran un marge aproximat de mig any per poder sospesar el possible desallotjament.

Aquesta notícia coincideix amb el seu quart aniversari que el van celebrar el divendres 12 de desembre al CSO Valldaura. En el marc de l'aniversari també hi va haver el Primer Campionat Mundial d'Escalada Urbana Nocturna.

Cal Okupi fa un any

Berga, desembre 2008

Barrikada

El 30 de desembre de l'any passat s'ocupava la casa situada al número 8 del carrer Torre de les Hores de Berga. Així doncs, aviat farà un any d'aquesta okupació, i és per aquest motiu que s'han preparat un seguit d'activitats destinades a celebrar el seu aniversari. L'elaboració d'un mural, una paella popular, un dinar, un taller de serigrafia, una exposició permanent, música i la decoració de la plaça son les activitats que tindran lloc el dia 27 de desembre a partir de les 10 del matí a la plaça Maragall de Berga. Després de dinar a la tarda i ja arreserats del fred al segon pis del número 8 del carrer Torre de les hores es desenvoluparà una xerrada sobre les màfies especulatives del casc antic de Berga i de okupacions i desallotjaments a Manresa. La jornada conclourà a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, on hi haurà, a les 23:00 un concert a càrrec de las hermanas Calatrava i el pd S-tupendo, i Raimon, Granfunquel sin piltrafilla.

Continua el conflicte amb Bonet Roca

Manresa, desembre 2008

CNT-AIT Manresa

Novament, el pròxim dissabte 20 de desembre, es durà a terme diferents piquets enfront les seus de l'empresa manresana Bonet Roca, per denunciar l'acomiadament i les irregularitats contractuals que duu a terme.

Tal com s'ha informat en diferents accions, el conflicte ha vingut motivat per l'acomiadament de la afiliada a CNT- AIT, Montse Alpàñez Agustí, treballadora d'un dels comerços que té l'empresa a Manresa, i la nul·la resposta, fins al moment, per part de la mercantil a solucionar el conflicte, tal i com s'ha demostrat fins al moment, negant-se a reincorporar la treballadora, sense resoldre les irregularitats contractuals, i prosseguir amb la via jurídica, negant l'entesa a la conciliació al SMAC, el passat 22 d'octubre a Sabadell, i el posterior judici, celebrat el dia 3 de desembre, al Jutjat Social nº1 de Manresa.

L'acte de dissabte, emmarcat en una campanya d'informació durant la campanya nadalenca, s'iniciarà amb diferents concentracions a les seus de l'empresa a Manresa, donant cobertu-

ra als locals dels carrers Pompeu Fabra, Passeig Pere III, i la tenda que posseeixen a la carretera de Berga, a Sant Fruitós. Igualment, es formaran piquets a les seus de les empreses Llums a Sac i BR2, propietat també de la família Bonet Roca.

Des de CNT, seguirem informant a la ciutadania manresana sobre la vulneració de drets comesa per l'empresa Bonet Roca vers els seus treballadors, com va sofrir la nostra companya Montse, i que la resolució del conflicte només arribarà quan s'arribi a un entesa amb l'anarcosindical i la treballadora, retornant-li el seu lloc de treball amb els drets corresponents, ja que entenem que l'acomiadament fou fraudulent al encobrir-ne el motiu real, motivat per la reivindicació dels seus drets més fonamentals, com la conciliació de la vida laboral i familiar, al ser mare treballadora, i les irregularitats contractuals comeses.

Reivindicacions

Readmissió i equiparació a la categoria corresponent amb les condicions establertes segons categoria, abonament salaris no devengats fins la data de readmissió, cessament de l'abús d'autoritat per part dels seus superiors, i la regularització de l'horari laboral que correspon.

BONET ROCA S.A.
VULNERA ELS DRETS
DELS SEUS TREBALLADORS

Sindicat d'Oficis varis de la
CNT-AIT MANRESA
C./Jorbetes nº 15
cmt_ait_manresa(a)hotmail.com
www.cnt.es/manresa

L'ajuntament de Manresa acomiada 42 persones per evitar fer-les fixes

Manresa, desembre 2008

L'espurna

Tot i que no es sap del cert quantes persones són afectades per aquest tipus d'acomiadaments, és calcula que prop de 42 persones contractades per l'Ajuntament de Manresa poden perdre el seu lloc de treball en els propers dos mesos segons informa el sindicat Coordinadora Obrera Sindical (COS). El conflicte parteix de la contractació temporal que practica el consistori. Segons la legislació laboral vigent, una treballadora al portar dos anys de contractes temporals hauria de ser contractada com a indefinida de forma immediata. Però segons informa la COS, l'Ajuntament manresà en comptes de donar el contracte indefinit, acomiaden o traslladen les treballadores a altres empreses. Així doncs, s'estableix una doble pressió a les treballadores. Per una banda s'apliquen unes condicions de precarietat al estar contractades amb contractes temporals durant anys. Hi ha persones que porten 12 anys anant de contracte en contracte, perdent les condicions laborals d'altres contractes,

salaris, antiguitat ... Per altra banda, al evitar els contractes fixes, acomiaden a la treballadora la qual ja comptava (com cada any) que seria tornada a contractar. La majoria d'acomiadaments afecten a l'àmbit del Servei d'Ocupació, Formació i Economia Social (OFES) i al Centre d'Iniciatives per a l'Ocupació (CIO). Els llocs de treball abarquen a diversos àmbits, des de professorat dels cursos i tallers ocupacionals, fins a personal d'administració.

Aquests tipus d'acomiadament són complicats de reclamar, ja que són contractes que tenen un data límit i no hi ha cap compromís per tornar a acollir a la persona. Tot i així la pràctica de l'ajuntament és contractar a les mateixes treballadores curs rere curs, any rere any. L'organització de les treballadores es escassa, ja que malgrat treballar molts anys al mateix lloc, no és coneixen entre elles i no saben quin nombre hi ha d'afectades pels acomiadaments. Tampoc ajuda gaire a l'organització de les treballadores la silenciació, a nivell dels mitjans de comunicació massius, d'aquest conflicte.

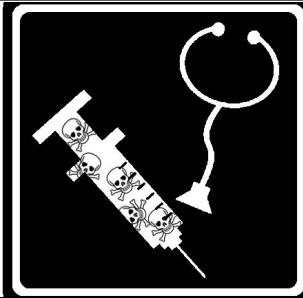
les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

JA SAPS QUE ET PRENS? FERTILITAT I ANTICONCEPCIO'

L'INICI DE L'OMBRA

Histèria
Prepirineu, desembre de
2008

En la situació actual la dona pren conscientment la decisió de tenir fills o no i de prendre les mesures adients per evitar-ho mentre no ho vol, aquest article parla de com la indústria farmacèutica, rera aconseguir sintetitzar hormones als anys 40, comença a prescriure-les a les dones com anticonceptius orals. Les hormones es van descobrir a principis del segle passat i, sense cap tipus d'estudi d'efectes a llarg termini, s'emprà a les dones com a conills d'índies en pro d'un discurs d'alliberació, que amaga informació sobre la nostra salut, per convertir-nos en perfectes consumidores dels seus productes. Així, moltes dones ofereixen la seva fertilitat al metge (qui té el saber i, per tant, el domini del nostre cos) i als laboratoris, en comptes de conèixer-la i controlar-la ella.

L'inici de la píndola anticonceptiva el trobem en els camps de concentració nazis, on van començar a experimentar amb la sopa d'estrogens (primer a base de plantes i més tard sintetitzats) per evitar que les dones tinguessin la menstruació i que els homes perdessin el desig sexual. Més tard, a Auschwitz van començar a medicar per injeccions càustiques que obstruïen les trompes de falopi (entre 700 i varis milers de dones mortes) i per intervencions quirúrgiques (cremaven els teixits per rajos X i després extirpaven els ovaris a les dones).

No gaire més tard la dreta nord-americana a EEUU, per por a la immigració i al creixement massiu, i recolzats econòmicament per partits i institucions

eugenistes, començà campanyes d'esterilització forçada. Així, les vasectomies a finals del segle XIX a les penitencieries eren corrents (la seva visió biomedical es basa en preservar la raça). S'esterilitzava a presxs i als que consideraven genèticament inferiors (malalts o persones amb anomalies que estaven ingressades a hospitals). Parlem de genocidi.

El finançament de la píndola anticonceptiva va arribar de fons de laboratoris privats i de la Federació Nacional per la Planificació Familiar amb 150.000 dòlars (la seva fundadora fou M. Sangler, infermera d'idees eugenistes que repartia anticonceptius orals a les dones del seu hospital que considerava "tarades").

Els laboratoris Syntex van ser els primers en experimentar la síntesi dels elements indispensables per construir la pastilla. No obstant va ser un altre laboratori, Searle, que la patentà i la treu al mercat al 1960. Curiosament no va existir cap plet administratiu

entre ambdós laboratoris que presumiblement van haver d'arreglar-ho a base de moure molts diners. La primera píndola era feta a base de progestagens. El seu discurs era que s'intentava evitar fabricar-la a base d'estrogens perquè des de 1940 ja es coneixien els seus efectes secundaris i la seva potenciació en càncers. De totes maneres, tot i dir públicament això, en un anàlisi es va trobar contaminat el producte amb estrògens, cosa que va acabar amb un escàndol mínim i amb una millora del producte que resultava menys eficaç perquè no suprimia l'ovulació completament. Un cop l'incident va passar a formar part de l'oblit de les consciències públiques, la següent remesa va ser presentada com una combinació de dues hormones, estrogens i progesterons. Es va presentar com a segura (tot i sabent la inducció al càncer de la primera hormona) i sense saber com afectaria al cos de la dona la alteració hormonal a llarg termini.

Les organitzacions encarregades de donar el vist i plau d'aquests productes (la FDA de caire nacional a EEUU i la OMS a nivell mundial) ho fan als continents privilegiats rera ser presentat el resultat de la experimentació de les pastilles a Puerto Rico (país en vies de desenvolupament). Es va fer un seguiment de 132 dones porto-riquenyes durant un any (van morir 3 de les quals no hi ha autòpsia pública).

També cal dir que l'autorització de la FDA la va donar, entre d'altres membres, el doctor J.F. Sadusk, que curiosament al 1964 va accedir a un lloc d'honor directiu dins la multinacional Park Davis, que es dedicava a fabricar anticonceptius orals.

En aquells moments s'està al davant d'una època de confiança en la medicina ortodoxa. On la primera reacció del feminisme institucional es aprecia els productes de la

indústria farmacèutica com a símbol de l'alliberament de la dona, com si la fi del patriarcat arribés envasada e innòcua cap a les dones.

Però els problemes van aparèixer ràpid. Al 1962, en una conferència dels laboratoris Searle a Chicago, amb l'Associació Mèdica Americana se'ls preguntà per 132 casos de trombosis i embòlies i 11 morts entre consumidores de les seves pastilles. La seva reacció va ser bromejar i atribuir-los a viatges i dur roba apretada de moda. No obstant, la pressió va ser suficient com per a que acabessin reconeixent i informant, almenys, que saben que és cert que hi ha un augment del temps de coagulació vinculat al seu producte.

Treta aquesta informació, la FDA crea al 1963, per rentar-se la cara, una comissió per estudiar els seus efectes secundaris però curiosament no arriben a cap conclusió. Paral·lelament, el Dr. William Spellacy estableix relació entre modificacions diabètiques i la pastilla, que li costa una retirada de fons econòmic per part de la FDA i la pèrdua de 10 anys de treball. El mateix succeeix amb el Dr. Myron Melamed, que des de 1965 estudiava la incidència del càncer de coll d'úter en dones que prenen anticonceptius orals versus les que no es mediquen, perdent al 1968 les subvencions i obligant-lo a abandonar els estudis.

A Europa no és fins al 1968, per part del Comitè Dulop de Gran Bretanya sobre la innocuïtat dels medicaments, que s'estableix la relació entre alteracions tromboembòliques i de coagulació, en ocasions mortals, amb la píndola. És aleshores que la publicació del llibre "Metabolic Effects of gonadal hormones & contraceptive esteroïds" afirma que "cap

òrgan escapa dels efectes de la píndola", obligant a que s'allarguin a Europa els prospectes y la llista de contraindicacions.

Un any després a Estats Units, l'AMA s'oposava a envasar amb prospecte i informació mèdica argumentant que "s'espanta a la dona i s'interfereix en la relació metge-pacient". Aquell mateix any, els laboratoris Searle, impedièren l'aparició de tres llibres que demostraven que la píndola estava relacionada amb trombosis mortals.

Però la indústria americana cau en un cop clau: l'escàndol Searle. Un metge contractat per la FDA va anar a fer un dels controls habituals al laboratori esmentat sobre el producte Flagyl (gel per a les infeccions vaginals). Allà descobreix tests amagats, informació que no s'ha donat, i fins i tot canvis d'animals amb els que s'ha testat i han desenvolupat algun efecte secundari (els substituïren de nou per animals sans). S'estableix que el gel és cancerigen, la FDA no pot eludir l'escàndol i acaba per fer públic que no hi ha credibilitat en els tests d'innocuitat de tota empresa farmacèutica. No cal comentari sobre la ineficàcia dels tests en animals i la tortura que se'n fa en nom de la ciència.

Al 1976 es retiren del mercat diverses marques d'anticonceptius orals per tenir dins la seva formulació acetat de megestrol (cancerigen). Arriben les primeres denúncies per part de dones a laboratoris.

La segona fase del feminisme, crític amb el que ens venen i ens amaguen, amb com experimenten amb nosaltres, amb el nostre cos i la nostra fertilitat, veient-nos com consumidores amb les que faran negoci llarg, segur i pròsper, decideix anar contra la llosa que li posen a la dona al damunt venent-la com a alliberació. La desconfiança amb la medicina ortodoxa creix.

PERILLS I RISCOS

Entre els efectes secundaris que ens amaguen, inclòs amb el prospecte, que molts cops vé a mode de llibret, podem trobar un tant per cent més alt de risc de patir diverses anomalies i desajustos com:

Augment de mortalitat, malalties cardiovasculars (trombosis, atacs cardíacs i embòlies pulmonars), hipertensió, modificacions a la sang (augment de lípids), càlculs de la vesícula biliar i de la bufeta, malalties del fetge (icterícies, hemorràgies, tumors), diabetis i alteracions del metabolisme de la glucosa, fibromes uterins, quists ovàrics, descens del pH vaginal (és el que controla la nostra flora vaginal), augment de volum, sensibilitat, dolor i secreció de llet als pits, esterilitat i alteracions a la menstruació rera prendre la pastilla, disminució de la libido, alteracions de les hormones del creixement, disminució de les defenses e infeccions, dèficits d'oligoelements i vitamines, alteracions als fetus, alteracions nervioses (mals de cap, nervis, depressions, vertígens i fatigues), alteracions de la

pell (picors, caiguda del cabell, herpes, acné...), alteracions oculars (cataractes), inflamació de les genives...

No s'escriu aquest llistat a mode de crear alarma sinó de prendre consciència del que silencien. A més, a mode de comparativa es pot citar un article d'aquest mateix any al Mundo (del 26/01/2008, dins el seu setmanari sobre salut) on el titular diu "La píndola anticonceptiva previene 30.000 cànceres de ovario al año". Ho argumenten amb tests fets a Europa i EEUU (és clar, les seves vendes han baixat molt en països industrialitzats) i, per això, declaren que es pugui adquirir sense recepta mèdica. La medicina és la nova religió, inqüestionable, i a través d'ella i en nom d'ella ens volen fer creure tot el que els vingui bé, per al negoci i el control.

Com hem vist, cap sistema del nostre cos queda exempt de patir en major percentatge anomalies associades a la pastilla. A més, moltes de les alteracions citades són importants a l'hora de preparar el terreny al càncer, efecte secundari ja citat a lo llarg del text degut a la seva

composició estrogènica de la píndola. Bàsicament els càncers detectats en estudis i associats al medicament es donen en dues zones del cos: a l'úter i a les mames.

Per més inri, l'any 1995, dels 14 anticonceptius orals que figuraven al vademecum de medicina espanyol, en cap sortia com a efecte secundari el càncer. Aquest oblit i molts altres sí es trobaven citats en vademecums estrangers. Així, ens trobem amb informacions mèdiques contradictòries segons els països on ens trobem. Es tracta de versions light segons la sociologia de diferents zones i de com s'espera la seva rebuda i el seu rebuig?

IMPLICACIONS MUNDIALS, IMPLICACIONS INDIVIDUALS

Però lluny de l'inici de reaccions per part del moviment feminista a occident i Amèrica del nord, milers de dones a països en desenvolupament començaven a ser esterilitzades o incentivades, en el millor dels casos, per no procrear.

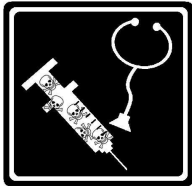
Els mateixos productes que

es venien com alliberament per unes, foren tortura i obligació per altres. El que algunes dones recolzaren a occident, fora denunciat per altres en zones més desfavorides econòmicament. El que unes dones compren i es prenen, a altres se'ls força a prendre-ho (molts cops sense saber-ho). El mateix producte que s'ofereix a unes consumidores es testa en altres dones.

Les principals organitzacions econòmiques mundialistes, Banc Mundial i Fons Monetari Internacional, influencien les polítiques demogràfiques d'aquests països emprant com a xantatge els fons al desenvolupament i el deute extern. Només adjudiquen ajudes i crèdits (curiosament a nom del seu departament de "nutrició i població") a canvi de controls demogràfics. El BM i el FMI també actuen com agents de coacció directe. Un dels casos el trobem a Àsia, on va finançar cooperatives de dones amb la condició de que les beneficiaries no tinguessin fills o fossin solteres. Incentiven l'imperialisme contraceptiu.

El mateix paper se'ls pot adjudicar a les agències governamentals d'EEUU: FDA i AID. Aquesta última es va formar sota la justificació d'ajudar al desenvolupament dels països citats com a "tercer món". A qui si van empènyer a créixer i expandir-se, especialment a l'Amèrica Llatina, va ser a la indústria farmacèutica, doncs des de mitjans dels anys 60, les seves missions "d'ajuda" van establir com a condició obligatòria (ells la van anomenar "prioritat") que els països que rebessin l'ajut obeïssin amb els programes de planificació familiar que els hi imposaven.

Com a exemple es pot citar el cas de Norplant (anticonceptiu que s'implanta i dura cinc anys). Es van emprar dones d'EEUU, Xile, Finlàndia, República Dominicana, Brasil, Jamaica, Equador, Egipte, Colòmbia, Dinamarca, Suècia, Tailàndia, Indonèsia, Xina e Índia com

a animals d'estudis i test. Moltes d'elles dins campanyes dutes a terme gràcies a la pressió econòmica entre l'AID i el govern del seu país d'origen, totes sense saber els perills als que s'exposaven, els efectes secundaris de l'anticonceptiu. Norplant va provocar entre elles símptomes com ara ceguesa, hemorràgies, tumors cerebrals i immunodeficiència. A Brasil va ser implantat en adolescents, embarassades i mares lactants. No obstant, l'informe oficial de l'AID el va donar com a segur l'any 1993 rera experimentar en més de 40 països del "tercer món". El més anecdòtic va ser, com no, com la diplomàcia dels seus representants queia en una entrevista l'any 1996 concedida a TVE, dins el programa titulat "El laboratorio humano". Un dels responsables de l'AID, al ser qüestionat el seu mètode de testar l'anticonceptiu, va afirmar que no sabia res sobre les condicions abominables de les que li parlaven, de dones que no eren informades de la seva submissió i dels perills que corrien ni de tests en adolescents o mares lactants. Rera càmera va donar per cancel·lada la entrevista. Abans de desaparèixer d'escena va dir que es revisaria el cas. I així va ser, només que va encarregar-se'n una associació nord-americana privada anomenada "Salut Familiar Internacional", que al rebre fons conti-

nus pel seu manteniment de la AID i d'empreses farmacèutiques (i fundada per Stephen Mumford), va trobar que els mitjans d'emprar, distribuir, experimentar sobre dones i exposar-les a un risc per tal de vendre els seu producte eren els correctes.

No gaire més tard van sortir a la venta les noves versions de l'anticonceptiu: Norplant 2 i Capronor.

La manera en com s'incorporen les polítiques demogràfiques des d'occident i EEUU a tercers països, no només passa per les coaccions a les ajudes del BM i FMI, sinó per la corrupció dels governs que les reben i per les institucions de planificació familiar privades i eugenistes, bàsicament situades a Amèrica del nord.

Entre aquestes institucions de planificació familiar cal destacar-ne bàsicament dues: la IPPF i el PC. La primera, forma part d'un subcomité de la Societat d'Eugenèsia i a la seva formació s'ha demostrat relacions amb afiliats al govern de Hitler. Consta amb el recolzament de Rockefeller i amb laboratoris com ara Syntex Co. Rep ajudes econòmiques per part de l'AID i va començar rebent subvencions del govern d'EEUU, que més tard foren ampliades gràcies a governs com el de Japó, Suècia i Holanda. Es pot entendre com una fusió

entre el moviment eugenista i el control de natalitat (el segon no és més que un requeriment del primer per dur a terme els seus propòsits).

L'altre institució va ser fundada directament per J.D. Rockefeller III. Va tenir com a director a McGeorge Brundy, ideòleg i autor del genocidi de les "aldees estratègiques" a la guerra de Vietnam. El Population Council va implantar el Norplant en més de 500.000 dones a Brasil.

Però el més sorprenent que es pot trobar i llegir, on la crua realitat surt i res queda amagat, sense que calgui comentaris afegits, és un informe de l'organització IPPF del 1969 on recomanen diferents estratègies per al control de natalitat en països del tercer món com:

- Ús massiu d'un agent de control de fertilitat en zones urbanes, emprant una substància que es barregi a l'aigua potable o en productes alimentaris de base.
- Que s'hagin de demanar autoritzacions per tenir fills i es pagui taxa econòmica per poder ser acceptades les peticions.
- Esterilització temporal de totes les noies amb implants d'anticonceptius - retràs renovables a cada part. Es concedeix la fertilitat per aprovació administrativa.
- Esterilització obligatòria en homes que tinguin més de tres fills i avorts obligatoris en

fills que no siguin legítims.

- Compensació econòmica en casos d'esterilització o si no es tenen fills.

Per a la indústria farmacèutica, els programes de planificació familiar ofereixen un camp de proves, experimentació i ventes segures en països en vies de desenvolupament. Poden vendre productes que han estat prohibits a països industrialitzats i, a més, com que entren dins de polítiques demogràfiques i són receptats pels metges, no necessiten gastar ni invertir en propaganda i marketing. De fet, la IPPF és una de les majors distribuïdores de píndoles a nivell mundial. L'AID compra els anticonceptius als laboratoris, li dona a la IPPF i aquesta les distribueix als països de destí, on els ministeris de sanitat i les agències de control d'aliments fan finalment que tot el procés sigui possible.

De fet, altres agències de control d'aliments i medicaments a nivell internacional també hi col·laboren. Parlem de les Nacions Unides i de suborganitzacions seves com la UNFPA (fundada l'any 1969 en col·laboració amb el Banc Mundial). La OMS no ha denunciat mai les polítiques eugenístiques, el seu pressupost depèn de finançament extern (és a dir, de la indústria química-farmacèutica i d'institucions polític-financeres, com el BM). La OMS té un paper

burocràtic i diplomàtic, és la cara neta i bonica de tot això. És menys cruel que sigui la ONNU qui experimenti amb dones i no els laboratoris, que tenen tanta mala fama i de qui costa fiar-se'n. Tot i que per acabar de fer que el negoci brut no ho sembli també hi han altres organitzacions de caire ONG's que ajuden invisibilitzar el problema (cas de Càritas).

I com a exemple posarem un cas, pel qual la OMS ja ha estat denunciada, sobre la seva participació en programes de vacunació amb productes abortius ocults. Es tracta de la vacuna del tètanus, que va ser injectada a Filipines, Mèxic, Nicaragua i Índia, adulterada amb HCG abortives. Al principi no van voler acceptar les acusacions però rera els anàlisi de sang en dones no van tenir més remei que admetre-les tot argumentant que les dosis detectades eren molt baixes i que havien de provenir del procés productiu.

No obstant, en altres dades d'esterilitzacions obligatòries no se sap ven bé qui n'està al darrera (o sí). És el cas dels successos a l'Índia, al poble d'Uttawar, on policies entren a la força i rera fer pujar als homes en autobusos els desvien fins a campaments on els roben per força la seva fertilitat (moren 1.774 persones). El juny de 1983 a Bangladesh es va decretar obligatòria l'es-

terilització per a dones que tenien més de tres fills. Se les obligava a signar un paper conforme consentien. Es van esterilitzar unes 500 dones i per l'any següent el govern va planificar arribar a 63.760 operacions al mes. L'administració donava a canvi una compensació econòmica de 175 takas (moneda de la zona equivalent a uns 72 euros) i un Siri (peça de roba tradicional). També hi ha interposada una denuncia al tribunal de drets humans per esterilitzacions forçades al poble indígena de Guerreros (Mèxic).

Una Mica més... vinga va!!!!

En el NSSM-200 (Memoràndum de Seguretat Nacional amb el que EEUU es va regir des de que Nixon fou president), creat al 1974 però que fins al 1991 no va ser públic, s'afirma que "el creixement de la població de tretze nacions grans del tercer món és una amenaça per la seguretat nacional dels EEUU". En el mateix document s'hi expliquen les causes per les quals ho consideren perillós, entre les que estan presents les relacions de dependència dels països industrialitzats cap als recursos i reserves de minerals dels altres països. Consta la por a que un creixement demogràfic en aquests països augmenti el consum de matèries que ells volen i que empreses estrangeres puguin ser víctimes de revoltes, conflictes laborals, sabotatges... Així que tot i reconèixer que la pressió demogràfica no és un factor determinant per dur a terme el robatori i expropiació que es produeixen en països no industrialitzats, considerem que el perill de ser titllats com a lladres i oposar-se violentament al desmantellament de substàncies primeres és menor si es redueixen les condicions de creixement de la població. En conclusió, les polítiques demogràfiques imposades per occident i EEUU a tercers països, obeeixen una causa estratègica. La finalitat és poder seguir mantenint la supremacia capitalista (i l'avanç del seu desenvolupa-

ment, pel que es necessita explotar, entre d'altres, les reserves mundials a menor cost possible i, per tant, reduir el risc de rebel·lions que espatllin el negoci que tenen muntat des de fa més d'un segle). Però ara també són una amenaça els pobres dels països industrialitzats. Cada cop tenen més enemics.

L'anticoncepció té una història obscura. A més de beneficiar la indústria, s'ha emprat com a estratègia de control de població en el joc dels recursos i de com es reparteixen el pastís. Estan implicats governs, associacions eugenistes i organismes polítics internacionals.

Considerem que la nostra fertilitat l'hem de reconèixer i regular nosaltres, no entrant a ser partícips de les seves polítiques. I, sobretot, no tapant-nos els ulls davant tot l'embolic econòmic i social que hi ha al darrera. Hem de comprendre que les píndoles que recepten aquí suposen testos i esterilitzacions allà. La relació és directa.

LA RESISTÈNCIA ÉS FÈRTIL

CONEIXENT LA NOSTRA FERTILITAT

Hem de potenciar l'autoconeixement i l'observació per tal de saber distingir els canvis que es produeixen al nostre cos, reconèixer sensacions, aprendre a tocar-nos i palpar-nos, detectar anomalies i per poder conèixer la nostra època fèrtil i estèril i així afavorir o evitar un possible embaràs. Hi han bàsicament dues tècniques d'observació, que combinades ens ajuden a entendre els nostres processos i de què depenen o com varien en funció de factors interns i externs. Cal a dir que, per ser fiables, s'han de dur a terme amb rigor, cada dia, a hores determinades i en condicions concretes i anotar tot allò que ens pugui alterar els nostres cicles. És important compartir les nostres anotacions amb altres dones a fi de saber interpretar els resultats i treure'n conclusions.

No hi ha cap mètode anticonceptiu fiable 100 % ni alternativa natural real. No obstant, és significatiu que guanyem un major control nosaltres, suposant un menor control mèdic (no periòdic), i que la nostra capacitat crítica creix fruit d'un major coneixement dels nostres propis processos físics i psíquics. Que ens obrim les portes cap a una nova manera de cercar continuament allò que ens afavorirà i que més a gust podrem compartir.

Mètode del moc cervical

Es tracta d'observar com varia el nostre flux o moc cervical durant el nostre cicle i anotar-ho. Just després d'acabar-se la regla hi han uns dies de sequedat vaginal. Quan apareix el moc cervical o fa amb aparença enganxosa, pastosa i opaca. Va evolucionant guanyant elasticitat (es pot estirar amb els dits i no es trenca). Arribat aquest moment estem vora el moment d'ovulació (sensació d'humitat amb moc elàstic). Si l'òvul no es fecundat mor en 24 hores. Aleshores el nostre flux es torna més dens i/o s'absenta. Ens trobem a la nostra fase infèrtil.

El nostre moc cervical protegeix els espermatozoides durant 4 dies aproximadament. Per això, relacions sexuals amb ejaculació quatre dies abans d'ovular poden donar con a resultat una fecundació.

Aquest mètode d'observació té l'inconvenient que durant la fase fèrtil (fins passada la mort de l'òvul), qualsevol relació sexual amb penetració pot variar el flux de la dona i per tant produir errors d'interpretació.

Mètode de la temperatura basal

Es basa en observar els canvis de temperatura dins la vagina de la dona durant tot el cicle per saber a quina fase estem. La temperatura es pren amb un termòmetre especial anomenat "bassal", que és molt més precís i acurat. S'ha de prendre la tem-

peratura cada dia a la mateixa hora, abans d'aixecar-se i rera reposar o haver dormit unes 8 hores (perquè tal i com ens llevem, als primers moviments del nostre cos, la temperatura comença a augmentar per tal de posar en marxa el nostre cos per l'activitat del dia). S'ha de prendre cada dia a la mateixa hora per tal d'obtenir dades comparables entre elles i capaces de fer una gràfica. Ho anotarem en un full quadrículat (normalment si compres un termòmetre basal et ve ja amb una quadrícula per anotar els resultats). Després de tenir la regla (durant els 15 dies posteriors aproximadament), la temperatura és constant i baixa, no sol arribar als 37 graus (tot i que cada dona té una temperatura diferent, és clar). Sobre el dia 15 normalment es dona una baixada de temperatura d'un dia seguit d'una pujada per damunt dels graus dels primers 15 dies. És entre la baixada i la pujada de temperatura que s'ha produït l'ovulació. Si no volem potenciar un embaràs ens haurem hagut de protegir fins dos dies després d'haver ovulat (fins que estem segures que l'òvul mor).

Aquest mètode té com a inconvenient que si no estem dormint les mateixes hores cada dia, ni tenim hàbits de vida amb horaris fixos o ens costa de ser constants a l'hora de mesurar-nos i anotar les dades, no funciona. S'ha de dir que una dona pot, tot i que no sol ser habitual, ovular més d'un cop en un cicle, amb el que aquest mètode no detectaria la segona ovulació. Tant si observem la temperatura i/o el moc cervical, s'ha de combinar amb mètodes de barrera o d'altres per evitar una possible concepció. No obstant ens ajuda a conèixer les nostres pautes i veure com el menjar, dormir malament, estats d'estrès alteren els nostres cicles. També ens pot ajudar si volem quedar embarassades a saber quin és el moment idoni per potenciar-ho (a més, rera mesurar per més de 20 seguits una temperatura basal alta, més de 37 graus, es pot estar segura

d'embaràs).

A l'hora d'escollir entre altres mètodes per combinar, és clar que no es recomanen pas els mètodes hormonals ni el DIU (alguns duen incorporats hormones, i, a més, s'han donat casos de perforacions a l'úter degut al seu ús). Pensem que els mètodes han de complir els següents requisits: ser innocus (absència d'efectes secundaris), eficaços i cooperatius (que siguin acceptats per les persones que mantenen relacions plegades i sense control mèdic continu).

Molts cops l'elecció del mètode anticonceptiu a emprar queda totalment a mans de la dona i com que és ella qui tindrà o no un possible embaràs acaba escollint mètodes que només la impliquen a ella (diafragma, DIU, píndoles...). Creiem que l'anticoncepció ha de ser participativa, les relacions ja ho són de per si. El mètode perfecte no existeix. Es tracta de poder gaudir de la nostra sexualitat sense por de quedar embarassades quan no ho desitgem i sense deixar-nos robar la nostra fertilitat en nom de la medicina i negocis afiliats. És important aprendre a conèixe'ns i reconèixe'ns com a dones, amb els nostres cicles i els seus significats. I de solidaritzar-nos amb altres col·lectius (amb les dones del nostre entorn per compartir experiències i amb les d'altres llocs per ajudar-nos a veure l'entramat mundial i les implicacions dels anticonceptius i la procreació arreu del món, per establir llaços i campanyes entre nosaltres).

Per la destrucció de les doctrines mèdiques i el negoci polític i industrial que ens explota.

Atado y bien atado

El Tribunal Supremo admitió en 1998 que el juez Garzón era competente para juzgar a Pinochet por crímenes contra la humanidad. Pero no lo es para juzgar los crímenes del franquismo

Picauville, desembre 2008

Joan Busquets

En 1998 el juez Baltasar Garzón, valiéndose de esta Ley en materia de crímenes contra la humanidad, particularmente de genocidio, solicitó la extradición de Augusto Pinochet para ser juzgado en España. En aquella ocasión el Tribunal Supremo admitió que Garzón era competente, pero desde el momento que trata de investigar los crímenes del franquismo lo declara incompetente.

En 1998 salí al paso sobre la extradición de Augusto Pinochet, con un artículo que denunciaba a España 'ser el país que prevalecía el criterio de la impunidad, a este efecto estimé que el Tribunal Supremo español, moralmente no era competente de juzgar a Pinochet, ya que no era capaz de juzgar a los criminales de su propio país'. Cosa que en Argentina el Tribunal Supremo declaró inconstitucional las leyes del perdón, decididas bajo la presidencia

de Alfonsín, de 1986 y 1987, mientras que en España los verdugos franquistas estaban cubiertos de sus crímenes por la Constitución.

Lo que ocurrió en Argentina debería servir de ejemplo a España, que sigue sin condenar los crímenes del franquismo. La legislación internacional, establece que el que los verdugos estén muertos no es un impedimento de declararles culpables. El Tribunal Argentino sirviéndose de este derecho internacional declara imprescriptibles los crímenes cometidos por la ultra derecha (Triple A) en la década de 1970. El fallo refuerza los argumentos para extraditar a la ex presidenta argentina María Estela Martínez de Perón, quién reside en España. A la que se atribuye decenas de asesinatos. Las autoridades españolas a esta demanda de extradición no han hecho ningún comentario.

El fiscal de la Audiencia Nacional, Javier Zaragoza, que defiende los intereses de los

verdugos franquistas, y no el de las víctimas. Afirma que el juez Garzón no es competente de investigar sobre denuncias aportadas por asociaciones, por estimar no es trabajo de la Audiencia Nacional de investigar sobre las fosas comunes. 'Son los juzgados de cada territorio, que la Ley de la Memoria Histórica ya ampara los derechos de las víctimas y, además, que se trata de delitos comunes y no crímenes contra la humanidad, como justifica el juez para declararse competente'.

El juez Garzón ha tenido que renunciar de seguir investigando las desapariciones ocurridas durante la guerra civil y el franquismo, pasando la causa a los juzgados territoriales en los que se encuentran las fosas. El magistrado trata de evitar que se le declare incompetente en la investigación, es una forma elegante de escurrir el bulto. Pero no quita que gracias a su gestión la Memoria Histórica vuelve a plantearse con fuerza.

El debate promovido por el

fiscal, Javier Zaragoza, es improcedente y encierra mala fe, en 1998 el Supremo confirmó que el juez Garzón era competente. Ahora, por intereses políticos juzga que no lo es. Al mismo tiempo añade que los crímenes del franquismo prescribieron en 1977, con la aprobación de la Ley de Amnistía. El fiscal sabe perfectamente, que los crímenes contra la humanidad son delitos que no prescriben nunca.

José Luis Zapatero 'elogia el olvido sobre la Ley de la Memoria Histórica'; lo da como un asunto resuelto, cosa que no es verdad, pues, tanto que no se anulen las sentencias dictadas por los tribunales de la dictadura, el conflicto subsistirá, por más que Zapatero diga lo contrario.

El Gobierno creyó erróneamente que ese asunto quedaría zanjado una vez desaparecida la generación que vivió aquel trauma, pero calculó mal, las heridas después de tres o cuatro generaciones reaparecen con vigor, el sufrimiento de las víctimas se va pasando de padres a hijos, de generación en generación.

Actualmente los descendientes de las víctimas inculpan al Estado de no cumplir con sus deberes en la investigación sobre las fosas comunes y robos de niños. Se trata de los niños que el franquismo arrebató a sus padres legítimos por ser republicanos, y muchos de estos niños fueron adoptados por matrimonios adictos al régimen sin el consentimiento de sus progenitores. El tráfico de niños es un asunto grave que el gobierno de la nación lo ha pasado por alto como todo el resto.

A las víctimas sólo les queda recurrir al Tribunal de la Haya, a no ser que haya otra alternativa, y creo que no la hay, ya que los respectivos gobiernos que se han sucedido ninguno ha tenido la decencia ni el coraje de abolir el pacto del olvido.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de música
Soterrats Berga c/ Clavé 10
Baixos
Soterrats Gironella
Avg. Catalunya 99
**NO ES PAGA
MATRICULA**
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942
938229771
Una altre manera d'entendre
la música.

**BAR MUSICAL
EL
CAU**
RONDA MOREGA Nº51
08600, BERGA

Alimentació ecològica
Flors de Bach
Herboristeria
Dietètica
Cosmètica
Natural
Tel. 938 206 451
c/ Cós, 18 08650 Sallent

Penes multa

Berga, octubre de 2008

Pep i Tu

El passat 20 i 21 de novembre, van detenir i empresonar dos companys de la CNT (sector carrer Joaquim Costa). El seu delictes: negar-se a pagar una pena multa de 50 €. Aquesta multa els va ser imposada per negar-se a lliurar una bandera del sindicat als Mossos d'Esquadra abans d'una manifestació, convocada precisament sota el lema "la repressió mai no ens tallarà les ales"; davant la seva negativa van ser colpejats i, posteriorment, acusats de resistència. Aquests dos companys van decidir no pagar la multa pel caràcter abusiu i absurd de tot l'afer. Fet que va suposar la seva detenció i el seu empresonament a la Model de Barcelona.

Aquest cas no és aïllat. Les condemnes de pena multa s'han convertit en l'arma de repressió habitual contra qualsevol dissidència política. L'ofegament econòmic és una forma de persecució política. En aquest cas, el xantatge s'ha consumat i els companys van passar 5 dies empresonats, a raó de 10€ per dia.

Maleïdes penes multa les penes multa?

Article de l'Assemblea contra les presons de Manresa, escrit el maig de 2006 i publicat al pèsol negre número 28 (pàg. 20)

Què són les penes multa segons el Codi Penal?

Les denominades Penes de Multa vénen regulades en els articles 50, 51, 52 i 53 del Codi Penal de 1995. S'imposen mitjançant el sistema de dies multa: es sentència al penat a pagar una quantitat fixa de diners durant un temps determinat (comptabilitzat per dies). L'extensió mínima que pot tenir una pena multa és de 5 dies i l'extensió màxima de 2 anys, a no ser que s'imposi com a pena substitutiva d'una altra pena, podent llavors ser més extensa. A efectes de càmput s'entendrà que els mesos són de 30 dies i els anys de 360. En cas de què la persona penada no satisfés la multa imposada quedaria subjecte a una responsabilitat penal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes. La quota diària que s'imposa és com a mínim de 2 euros i no pot sobrepassar els 400. El Tribunal determinarà el temps i la forma de pagament de les quotes, tenint en compte el dany causat, el delictes comès i la situació econòmica del

penat. Si després de què es dicti la sentència el penat empitjora la seva fortuna, el Tribunal podrà reduir l'import de les quotes. El Jutge també podrà, prèvia conformitat amb el penat, acordar que la responsabilitat subsidiària es compleixi mitjançant treballs en benefici de la comunitat. En aquest cas, cada dia de privació de llibertat equivaldria a una jornada de treball.

Per què ens oposem a les penes multa?

La incorporació de les penes multa en el Codi Penal de l'Estat Espanyol s'efectua l'any 1996 amb les reformes realitzades i consensuades pels dos principals partits polítics: el PSOE i el PP. Aquest Codi Penal es va caracteritzar pel seu enduriment, reflectint la clara voluntat política de perseguir i aïllar als moviments socials i a les classes socials més empobrides econòmicament. Alguns exemples els trobem amb la penalització de l'okupació, la regulació més acurada dels drets a reunió i a manifestació i/o amb la remodelació dels articles que tenen a veure amb els conflictes que poden sorgir amb els cossos i forces de seguretat (atemptat, resistència, desobediència a l'autoritat,...).

Pel què fa més concretament al fenomen de les penes multa, indicar que es van voler presentar a la opinió pública com una mesura progressista que permetria a molta gent evitar la presó, pagant una quantitat de diners determinada.

Observant atentament com s'apliquen a l'actualitat però, ens trobem amb una realitat que pot ser àmpliament criticable. En primer lloc per què aquesta mesura incrementa de forma substancial la utilització de la instància coercitiva de la presó com a forma de resolució de conflictes. Amb l'entrada de les penes multa una persona pot entrar a la presó per tan sols complir cinc dies sense tenir antecedents penals. Cosa que es contradiu amb els principis democràtics que diu defensar l'actual estat de dret, en el qual la presó només s'hauria d'utilitzar com a últim recurs.

En segon lloc per què aquesta mesura sorgeix amb una finalitat clarament recaptatòria per part de l'Estat. El dèficit econòmic estatal, segons un govern progressista, no s'hauria de contrarestar amb mesures punitives com aquesta, sinó

gravant més impostos a les persones amb gran poder adquisitiu, a les operacions especulatives o reduint (i per què no) eliminant els pressupostos donats a l'exèrcit o similars.

La pena multa, en alguns casos, no fa més que substituir algunes formes de càstig penal que abans eren penalitzats amb simples multes. Aquesta petita diferenciació que sembla irrisòria és a la pràctica molt important, per què mentre abans hi havia la possibilitat de declarar-se insolvent (és a dir, econòmicament incapaç de satisfer en aquest cas, el deute amb l'estat), amb les penes de multa i amb l'anomenada responsabilitat penal subsidiària aquesta possibilitat no existeix. En cas d'impagament de la pena multa es procedeix a l'embargament de béns materials de la persona penada i en cas de no tenir-ne, al seu empresonament.

La naturalesa de les penes multa és per si mateixa injusta, ja que realment les úniques persones que entren a la presó per aquest tipus de pena, són aquelles amb pocs recursos econòmics. La Jurisprudència s'ha posat d'acord en què com a mínim es faran pagar 6 euros a la persona penada, per què amb una multa econòmica més reduïda la sentència no tindria raó de ser. 6 euros al dia durant dies o mesos per multa de la gent condemnada és una fortuna. Els penats amb pocs recursos econòmics es veuen obligats a fer enormes esforços per poder pagar una pena multa, i en molts casos ha de tornar a cometre robatoris o delictes similars per poder treure els diners d'on sigui. Aquesta mesura coercitiva no serveix per prevenir molts delictes, sinó que contribueix a augmentar-los.

Per últim, criticar la utilització dels treballs en benefici de la comunitat com a forma de contrarestar la pena multa. Per què priven de la possibilitat de rebre un sou (per indisponibilitat de temps i/o d'horaris) a moltes de les persones penades amb les dificultats econòmiques que això els hi comporta. I per què serveixen com a sistema de treball gratuït a l'Estat i/o a algunes empreses que troben amb aquesta mà d'obra un fórmula d'augmentar els seus beneficis.

Desobediència a les penes multa?

Tots aquests motius són suficients com perquè si més no ens plantejem la possibilitat de no pagar una pena multa en cas de què se'ns imposi. I és que les persones que denunciem de mil maneres el model econòmic actual som de les què ens podem trobar més sovint amb una d'aquestes penes. Accions com la okupació d'immobles o l'atemptat a l'autoritat poden ser penalitzats amb una pena multa, així com algun tipus de danys a la propietat o de desordres públics.

Val a dir que aquesta decisió no resulta gens fàcil, i ens poden influir mil factors diferents: fins i tot a nivell polític hi ha dubtes entorn de si val més la pena estar fora al carrer per poder seguir realitzant les accions i iniciatives que tenim ganes de dur a terme, a estar tancat entre quatre parets durant un temps. De si s'aconseguirà alguna cosa amb el nostre empresonament o no. O de si les dures condicions de la presó acabaran amb la nostra voluntat de seguir denunciant aquest sistema.

El què està clar és que no podem seguir sense plantejar-nos l'impagament voluntari de les penes, per què suposa una submissió total als manaments de l'estat, i per què tard o d'hora el pagament de les multes (al ritme que anem) serà gairebé inassumible.

Informar que si algú es vol declarar insubmis a les penes multa no pot tenir diners el banc, ni propietats en el seu nom, per què en cas d'impagament primerament recórreren a l'embargament. Per últim, comentar que algunes sentències assenyalen la possibilitat de pagar la pena multa un cop a dintre la presó, cosa que permetria a la persona presa sortir amb el pagament de la part restant de la pena. Tot i així, no assegurem aquesta possibilitat per què és un jutge el què el cap i a la fi ha de decidir si deixar o no a la persona en llibertat.

Més informació a:
<http://alespenespunyalades.blogspot.com/>

Falange Española finança als grups de xoc d'extrema dreta bolivians

Manresa, novembre 2008

Cholito

Des de l'arribada al poder de l'actual president indígena Evo Morales a Bolívia, els grups econòmics que tradicionalment han ostentat el poder en aquell país, engegaren una estratègia per tal de recuperar el poder o si més no, d'evitar que el govern masista realitzés els pocs canvis que tenia previstos desenvolupar que haurien de servir per disminuir els beneficis d'aquells sectors més enriquit.

Utilitzant com a coartada la suposada reivindicació històrica d'autonomia en departaments com Santa Marta (on es concentren les principals reserves d'hidrocarburs del país) o la disputa permanent sobre la capitalitat entre Sucre i la Paz, les èlits econòmiques han afavorit tot un discurs obertament racista que iguala a l'indígena i al treballador del camp amb el delinqüent o el narcotraficant. La formació de grups de xoc i grups paramilitars en els territoris de la mitja lluna (Santa Cruz, Beni, Pando,

Tarija) així com tot una estructura de poder paral·lela, han posat en dubte la governabilitat masista en aquests departaments.

La pèrdua de la combativitat dels moviments socials bolivians, i la delegació de la seva força al president del país, han impossibilitat una reacció a les agressions racistes estructurada des de les bases.

La "Falange Española", està recollint des de fa uns mesos, diners per enviar als seus homòlegs bolivians de "la Falange Socialista Boliviana", una de les organitzacions que ha estat impulsant les "Uniones Juveniles" causants conjuntament amb els denominats "Comitès Cívics" d'aquests violents incidents contra indígenes que s'han produït i aguditzat durant els últims anys. Els llinaments públics realitzats pels grups d'extrema dreta finançats per la oligarquia en ciutats com Cochabamba (l'11 de gener del 2007) que acabaren amb la vida d'un "cocaler" i d'un jove estudiant o els produïts el 24 de Maig d'aquest any amb humiliació pública inclosa a la ciutat de Sucre són un exem-

ple prou significatiu del destí final d'aquestes donacions.

Quedaria per veure la relació de l'organització falangista amb la massacre perpetrada durant l'11 i el 12 de Setembre de l'any corrent per grups paramilitars que posaren fi a la vida d'una trentena de camperols al Departament de Pando.

Les donacions les realitzen mitjançant girs postals de les empreses Western Union i Money Gram, i de comptes bancaris del Banco Ganadero i del Commerzbank alemany.

Plataforma per Catalunya i els seus representants a la ciutat de Manresa són còmplices d'aquests i tants altres assassinats, al permetre dins de les seves files elements com Aaron Argudo, que en el seu moment fou Delegat Territorial de Falange-Catalunya.

Contra l'estat i la dreta, més odi que mai!

Montevideo anárquico

Montevideo, desembre 2008

Un compa

Com internacionalistas queremos que nuestras llamas se unan a las del resto de los rebeldes en toda América y el resto del mundo. Apostamos a rescatar a los compañeros presos en toda la región y a vengar a los que han caído en estos últimos intensos años. América Latina ve un rebotar de las ideas anárquicas y no es raro que con eso veamos caer a los nuestros en la lucha contra el poder.

En Montevideo, como otras ciudades el movimiento anarquista es una gran duda que les nace a los policías, sacerdotes de izquierda y otros defensores del poder. Qué lo alimenta realmente? Por qué crece cuando crece y por qué a veces parece desaparecer de ese gran mundo que es la prensa?

Uruguay pertenece a la línea progresista que cierra el rompecabezas de la izquierda latinoamericana. Esta tiene su parte populista (Venezuela, Argentina y Bolivia) y su parte mas negociadora (Brasil, Chile, Uruguay). La izquierda uruguaya ha condenado las zonas cerealeras y los ríos trayendo para saquear a capitales españoles, portuguesas y finlandesas. Además, está ejerciendo una política de control más profunda que lo que había hecho la dictadura en los años 70.

En este contexto y con una población muy desgastada, entre la pobreza, la pasta base (una especie de crack) y la represión es que peleamos nosotros.

Tal vez nuestra ventaja es que en Uruguay el anarquismo nunca desapareció, más allá de los grandes períodos, nunca desaparecieron los grupos y los individuos de la bandera negra. Ahora, Montevideo acompañó la crecida anárquica que ha ocurrido desde los 90's en toda América.

De los últimos años tal vez el punto de conflicto y actuación colectiva más alto fue en 2006. Pasados los sucesos de la Ciudad Vieja, en donde el Estado secuestró a 4 compañeros luego de una marcha que generó destrozos a la zona financiera, rompiendo vidrieras, señales y autos a su paso, tras la 4ta Cumbre de las Américas. La marcha finalizó con disparos que hizo la policía a los manifestantes y en la represión posterior 15 per-

sonas fueron detenidas, quedando 4 de ellos, presos.

Las intensas movilizaciones lograron sacar un mes después a los compañeros presos. La campaña que se desarrolló en Montevideo y un poco en Maldonado y en Canelones, fue el momento en que más se vio presencia anarquista en la calle en los últimos tiempos.

El anarquismo más de izquierda, más plataformista, se rompió en dos teniendo que decidir si apoyaba a los presos y al movimiento que peleaba reivindicando la pelea, o no. En verdad, la mayoría de los anarquistas se volcaron al apoyo de los vándalos de Ciudad Vieja. Durante la campaña, el poder apretó sus puños, periódicos secuestrados, un compañero secuestrado un rato, mientras con un arma en su cabeza le pedían información mostrándole fotos de otros compañeros, intentos de detener la propaganda en los muros, etc. Pero nunca Montevideo tuvo tanta presencia anárquica como en este período. El movimiento anarquista ha proseguido, en su mayoría es un anarquismo autónomo basado en grupos de propaganda y afinidad. Tal vez, esta sea la particularidad del movimiento en Montevideo, la mayor presencia, en periódicos, en los barrios, tiene el anarquismo autónomo y no alguna "organización político anarquista". Existen por lo menos dos zonas en las cuales los anarquistas tienen más presencia, grandes muros pintados de blanco avisan, amenazan con grandes letras negras las consignas que varían de zona y grupo, pero que todas llevan por firma una gran A circulada.

En estas zonas, históricamente más combativas, la presencia y la actividad es mayor. La ventaja para las ideas anarquistas se encuentra en que aún los códigos de los barrios tiene una fuerte razón libertaria, no alcahuetea, no denuncia, el rechazo a la policía y algo de mutuo apoyo que con el tiempo y la violencia están desapareciendo. En cambio, la desventaja para la anarquía son los 10 años casi de pasta base y la violencia asociada, junta al exterminio que esta hace a la par de la cárcel, a los más pobres, que son la mayoría de nuestra población. Así, con todo, continuamos fomentando las ideas y potenciando las libertades, viviendo en y para la anarquía.

"Pretty woman": en època de crisi, augment de pits gratuït

Manresa, desembre 2008

Dones amb ganes de rebentar caps

Davant les paraules que han corregut de boca en boca i que han estat font d'escàndol, en aquest article es proposa una reflexió crítica entorn aquest tema i la manera com es tracten certes notícies en els mitjans de comunicació.

Els fets es remunten el 5 de desembre quan la discoteca Pachà de València organitza una festa anomenada "pretty woman"; l'espai virtual de notícies 3cat24.cat, redacta així el succés:

"La discoteca Pachà de València s'ha apuntat a la moda argentina i el 5 de desembre sortejarà una operació d'augment de pit entre les assistents. La intervenció, valorada en 4.500 euros, es podrà canviar per un altre tractament d'estètica si ho desitja la guanyadora, com ara una fotodepilació o injeccions de Botox. La discoteca assegura que l'operació anirà a càrrec d'un "prestigiós" cirurgià de València, del qual no n'ha volgut revelar el nom. El sorteig es farà com un "Homenatge a la dona".

Els sortejos d'operacions d'augment de pit es van posar de moda mesos enrere a l'Argentina. La polèmica que va suscitar va fer que en moltes zones es prohibís aquest tipus de pràctica. El gerent de Pachà a València, Carlos Monsell, no entén que un sorteig d'aquest tipus generi polèmica. "La societat és una mica hipòcrita, ja que aquesta realitat social existeix, i més a València", ha afirmat Monsell. "Si li regalo un augment de pit a la meva pare-

lla per Reis, no passa res, si vaig al banc per finançar-lo, no passa res", ha insistit.

Segons Monsell, aquest sorteig pretén fer més fàcil la situació econòmica actual, sobretot a qui ja tenia pensat operar-se."

Tot indagant per la xarxa, és fàcil trobar evidències que desemascaren les ideologies dels promotors d'aquest gran negoci. L'empresa Levantina, que s'encarrega de la seguretat de la discoteca Pachà València, és propietat del líder de la formació d'ultra dreta España 2000, José Luis Roberto. A més, el discjòquei oficial és Víctor Pérez, regidor del PP i també militant d' España 2000.

La festa en homenatge a la dona i les tècniques de màrqueting utilitzades per "captar" possibles clientes ha tingut un ressò mediàtic important bus-

cant el sensacionalisme de la notícia i fins a cert punt amb un to anecdòtic.

Pocs són els mitjans que han fet una crítica al cas i menys encara els que han assenyalat aquest cas com a violència de gènere.

Ens trobem davant la doble cara dels mitjans de comunicació: Per una banda la insistent persecució contra els crims masculistes tipificats com a violència de gènere, que són tractats de forma morbosa, victimista i sense context ni qüestionament del sistema patriarcal.

Per altra banda, el silenciament de tots els altres casos de violència de gènere que el sistema perpetua en la nostra vida quotidiana; ens referim a tota agressió practicada per l'estructura patriarcal-capitalista

com l'estigmatització de les treballadores sexuals, el no poder decidir sobre el propi cos -per exemple en el cas del dret a l'avortament-, la no retribució de les feines domèstiques, l'estereotipació i rol imposat com a dona, etc. Tots aquests casos no són considerats violència de gènere pels mitjans de comunicació, ja que aquests tenen la seva pròpia definició del terme sempre associada als casos de gran alarma social i tractats de forma superficial.

I realment què és la violència de gènere? Per violència de gènere entenem tota agressió, física, psicològica i estructural que té les seves arrels en un sistema de relacions patriarcales. Relacions de domini, poder i repressió que exerceix un model d'hetero-masculinitat que es creu superior a tot ésser. Aquestes es troben en

l'àmbit públic i en l'àmbit arcaicament considerat com a "privat".

En acord amb Jordi Bonet i Martí, en la seva aportació en el llibre Estado de Wonderbra s'associa el terme gènere amb dona, i per tant, quan es parla de violència de gènere, al equiparar-lo només a la condició femenina, s'obvia la violència cap a l'home, ja que la repressió patriarcal l'encasella cap a uns models d'hetero-masculinitat hegemònics estigmatitzant-lo si surt d'aquests paràmetres. Igualment el significat de gènere ja representa una opressió per si sol, ja que es tracta d'una construcció social que parteix del binarisme sexual home-dona.

Dir tot això, el cas anteriorment citat és un clar exemple de violència de gènere no tipificada com a tal pels mass mèdia. El fet que una promoció d'una discoteca sigui el sorteig d'una operació de pits i aquesta pràctica es vegi com una tendència de moda dins d'ambients determinats d'aquesta societat, legitima en certs entorns l'opressió del cos de la dona sota un cànon de bellesa imperant que l'estereotipa i l'esclavitzava.

Per tant, cal donar una resposta a tot tipus d'agressions patriarcales i no permetre la victimització de la dona. Cal rebentar tots aquells/es que subvencionin, promoguin i perpetuïn la societat patriarcal-capitalista i destruir qualsevol empresa o discoteca que sustenti els rols i estereotips dominants que tant ens oprimeixen.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C/ Sta. Maria, 28
Manresa

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI
Mòbil: 639 11 25 58
web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>
Persona de contacte: Pep.
e-mail: papaguzzi@bicilindrics.com

MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA
LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA
Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)
Local 15
Tel. 93 874 86 13

Visca la terra lliure de patriotismes

Manresa, desembre de 2008

Apàtrida

Històricament, l'organització territorial a través dels Estats-Nació, estructura que mica en mica posà fi a l'antic ordre dels estats feudals (controlats i privatitzats per un títol nobiliari), fou la que predominà després de la firma del tractat de Westfàlia l'any 1648. Tot i que la característica que se sol ressaltar sobre aquesta forma d'organització és la seva correspondència amb les realitats culturals, lingüístiques i històriques, també resulta cert que aquest nou ordre implicà un sistema d'organitzacions territorials i poblacionals definides al voltant d'un govern que reconeix els seus límits espacials de poder. És a dir, la concepció d'una estructura d'Estat-Nació implica necessàriament l'existència d'un govern i per tant, d'una autoritat. No oblidem que les idees que fonamenten l'Estat-Nació vingueren en bona part del racionalisme i del concepte de ciutadà, l'individu que reconeix a l'Estat com el seu àmbit legal. Totes aquestes particularitats xoquen frontalment amb la concepció anarquista d'absència d'autoritat.

La convenció respecte a "l'Estatut dels apàtrides de les Nacions Unides del 1954" considera als apàtrides com a "qualsevol persona a la que cap Estat considera destinatari de l'aplicació de la seua legislació". Quan els anarquistes reivindiquem una terra lliure de patriotismes reivindiquem per un cantó, aquesta condició d'apàtrides, entenent-la com la voluntat de no estar subjectes a la legislació i autoritat de cap estat. I òbviament, per l'altra, la voluntat expressa de no sentir-nos pertanyent merament a una determinada zona, de no sentir-

nos orgullosos ni identificats (o només parcialment) amb la identitat històrica, cultural, lingüística, que ens ha tocat.

Aquesta no identificació voluntària prové de múltiples factors. La identificació nacional ha estat històricament una arma del poder per aconseguir la confrontació de les explotades. L'eclosió de la no identificació de l'anarquisme en la pràctica política, begué sobretot de la incidència de la primera guerra mundial en la classe treballadora del moment així com de totes les guerres colonialistes. Per a les anarquistes aquelles no eren les seves guerres, perquè entenien que no tenia sentit lluitar per l'expansió dels interessos de les èlits econòmiques de l'estat-nació en la que naixeren. Unes guerres justificades per un patriotisme extrem, altrament anomenat com a xovinisme (d'aquí els esdeveniments per exemple de la denominada com a Setmana Tràgica). De la mateixa manera, no s'identifiquen amb algunes lluites per l'alliberament nacional impulsades des de les burgesies nacionals ansioses d'ampliar els seus beneficis, ni amb les revolucions socialistes d'alliberament nacional per considerar-les autoritàries (cal esmentar que en aquest cas hi ha petites excepcions individuals o de grups plataformistes que sí apostaren per donar suport a aquestes propostes).

Un altre motiu que ha influenciat en el rebuig al patriotisme ha estat la negació d'un sentiment de pertinença a una determinada zona considerada fictícia;

la insuficiència d'argumentacions que permetrien definir una realitat prou distant de les altres com per divisar-hi una sola realitat particular. Deixar clar que no es nega l'existència de particularitats, es nega que aquestes particularitats siguin símbol de cohe-

sió, unió, identificació. En el cas del patriotisme català (i perquè és el que ens ha tocat viure sense negar l'existència de l'espanyol), el ja famós i recurrent de "Salses a Guardamar" i de "Fraga fins a Maó". Perquè en certa manera, s'interpreta el que es podria denominar com a cultura catalana (o espanyola, o francesa) com una simplització i homogeneïtzació de les múltiples realitats existents. Perquè no és el mateix la cultura ni la forma de vida de les poblacions de la Vall d'Aran que les de la metròpoli barcelonina. De fet, i malgrat la possible diferència d'idioma, de segur que tenen molt més en comú aquestes poblacions rurals amb les del País Vasc, Astúries o Galícia (per posar algun exemple) que amb la capital Barcelonina. De manera, que ens preguntem: com es crea aquesta identitat nacional? És la llengua la única premissa per a crear-la? Ens hem de basar en unes fronteres fictícies? Per a que ho voldríem si per l'únic que serviria seria per a crear unes noves estructures de poder a aplicar en aquest territori? S'han de minoritzar i menystenir la multiplicitat de llengües que es poden parlar avui en dia en el territori de parla catalana? Hi ha realment una història comuna? És la mateixa història la dels anarquistes del 36 que la dels feixistes del 36? No té molt més sentit una identitat creada a partir de la solidaritat entre les explotades o entre l'afinitat de certs grups? De la mateixa manera que moltes de nosaltres rebutgem una identitat sexual definida des del naixement, rebutgem també aquesta identitat nacional que sentim com a predeterminada des d'un principi.

El protagonisme que s'atorga a les llengües és un dels elements vertebradors del discurs patriòtic. La llengua, és un mecanisme que serveix merament per establir

una comunicació entre diverses persones. La seva funcionalitat i el seu manteniment depenen únicament de la voluntat de les persones de seguir-la utilitzant. I per mi, l'existència d'una llengua comuna entre persones que habiten un mateix territori, és un simple element més, com qualsevol altre, que no justifiquen en cap cas un sentiment de pertinença a res. Respectar la llengua catalana és parlar-la, no exigir a les institucions que elaborin lleis per defensar-la. Igual que amb les particularitats culturals de cada regió/barri/individu, mentre considerem necessàries mantenir-les.

La simplització d'alguns sectors independentistes en titllar als anarquistes d'espanyolistes és una de les qüestions que denota un gran desconeixement.

Nosaltres no només neguem el patriotisme català, neguem qualsevol tipus de patriotisme. Si es cremen banderes catalanes (un acte per altre part totalment simbòlic) s'està simbolitzant al mateix temps la crema de totes les altres banderes. Simplement, ens posem amb el que ens ha tocat viure de més a prop. I les argumentacions que qualsevol crítica a les organitzacions independentistes catalanes o a la voluntat d'alliberar-se d'una part del poble català només fan que afavorir a les aspiracions nacionalistes espanyoles, ens fan fàstic per simplistes. Perquè ens recorden a les crítiques que en el seu moment es realitzaren als anarquistes per oposar-se al règim autoritari soviètic, republicà o cubà d'estar fent el joc a l'imperialisme o al feixisme. I tot això, mentre ens estaven exterminant amb les contrarevolucions.

Visca la terra lliure de patriotismes! Mort als Estats!

Cosas de la vida

Berga, desembre de 2008

Acràcia desconocida

El amor, ese bien tan preciado por algunos, tan desconocido por otros. Sin él, pierden fuerza factores vitales como: equilibrio, moderación, comprensión, razón, sensatez etc.

Para poder ser amado, primero hay que amar; para poder recibir, antes hay que dar, sencillamente es un intercambio de cosas positivas: respeto, atención, fidelidad, buenos deseos etc. Ofreciendo siempre lo mejor, probablemente recibiremos lo mismo, por el contrario, si únicamente podemos ofrecer falsedad, intereses ocultos, desprecio, traición, orgullo y estupidez, más tarde o temprano, nos llegarán los frutos de esa misma siembra negativa.

Bien es verdad, que no es fácil, salir un poco de nosotros mismos (de nuestro ego) y dedicarnos más a los demás. Pero también cierto es, que solamente hace falta voluntad, para practicar el verbo amar. Una dedicación masiva, comportaría en los seres humanos, la desaparición de problemas tan graves como: depresión, soledad, pobreza, desesperación. Pero para ello, debemos recordar que el amor, al intentar privatizarlo, suele desaparecer; no puede acabar en una pareja o en una familia, sino que debe fluir por todas partes, por todo el planeta. Es, el verdadero patrimonio de la humanidad. Todos, sin excepción, tenemos acceso directo a él, únicamente, debemos activarlo y llevarlo a la práctica diaria. De este modo, algún día, estaremos en condiciones de poder transformar este mundo, en otro, más justo y acogedor para todos, no solamente para unos cuantos. Aunque siempre estará ahí, el gran rival a todo esto; la otra opción (para que nada cambie): poderoso caballero don dinero.

Hoy estamos aquí, un día ya no estaremos, por lo tanto, AMEMOS. Salud.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

**SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS
DIVERSES
SALLENT**

C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
sallent@cgt.es

CGT

girasol
recursos en energies renovables

INSTAL·LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ

www.girasol.cat
660385344-629764829

Bar la Plaça
Plaça Major, 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89

gosul@hotmail.com

LA FONT DEL BÀC
CAFÉ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Carta de Rafael Martínez Zea

Centro de Exterminio de Puerto III

Rafael Martínez Zea

Esperando que al recibo de estas letras, os encontréis tod@s tan felices como bien os merecéis, y tan rebeldes como se merezcan los demás... ¡Viva la anarquía!

El motivo de esta carta abierta es para notificaros a tod@s la importancia que tiene la organización, la coordinación y sobre todo, la participación en las jornadas contra las cadenas perpetuas que existen en el "Estado" italiano (entre otros) al igual que las cadenas perpetuas camufladas que existen en otros "Estados" (como en el presente). Estas jornadas se van a celebrar y/o iniciar desde el día 1/12/08 hasta el día 16/03/09, conque, "tiempo" tenemos más bien poco para organizarnos y coordinarnos tod@s para dicho evento.

Supongo que tod@s sabéis el sufrimiento tortuoso que están pasando l@s ergastolan@s (l@s condenad@s a cadenas perpetuas) en Italia. Este tipo de secuestro DEBE Y TIENE QUE SER TOTALMENTE ABOLIDO. Por varios motivos:

-El ser humano nació y nace libre, y no para estar toda una vida entera encarcelado en un campo de exterminio, alejado del mundo y de sus seres queridos.

-Este tipo de tortura va justo en contra (bajo mi humilde entender) de cualquier tipo de política judicial y penitenciaria, debido a que el fin político de la encarcelación de una persona es: "rehabilitación", "reeducación" y "reinserción" social, cosa que al estar condenado a cadena perpetua, estos tres objetivos de la política "reinsertadora" de los sistemas penitenciarios, son... ¡NULOS!!! Porqué ¿cómo se puede rehabilitar, reeducar y reinserir a un ser humano que ya está condenado a no salir nunca de la cárcel? Pues imaginaros que un ser humano entra en una cárcel con una condena de 40 años, que es el máximo en el caso del "Estado" español, y que este ser humano, entra a pagar esos 40 años a la temprana edad de 20 a 25 años, entonces saldría a los 60 ó 65 años, ¿no?, por lo cual, ¿qué tipo de reinserción social ha recibido esta persona saliendo de la cárcel a tan avanzada edad? ¡Yo creo que bien poca! O mejor dicho... ¡nula!

Cambiando de tema, os expondré la forma en la que cada unx puede participar en dichas jornadas, y/o lo que la gran mayoría de lxs presxs que participan van a hacer:

1. Días 1, 2 y 3 de diciembre de 2008: ayunos (tod@s, menos aquell@s que estén enferm@s y/o no compartan la lucha de las huelgas de hambre).
2. Escrito, quejas de disconformidad a todos los órganos posibles, tanto del Estado italiano, como del español y otros.
3. L@s que no deseen hacer ayuno, podrían participar con un chapeo (no bajar al patio) durante los días 1, 2, y 3 de diciembre de 2008.

4. El día 16 de marzo de 2009 (cuando se finaliza la jornada) se hará ayuno. También es admisible (bajo mi humilde pensar) hacer ayunos (aparte de los días 1, 2, y 3 de diciembre de 2008 y 16 de marzo de 2009) cuando os de la gana.

Tan importante es la participación de l@s secuestrad@s en los campos de exterminio, como la gran labor y participación del exterior: grupos de apoyo a pres@s, amig@s, familiares, simpatizantes, así como cualquiera que se quiera solidarizar y participar en estas jornadas contra las cadenas perpetuas (legales o camufladas). Es más, esta carta abierta será divulgada hasta llegar a tod@s l@s pres@s que quieran participar en ello. Eso si, creo conveniente que cuando recibáis esta carta abierta, toméis una decisión casi inmediata, por el escaso tiempo que tenemos para iniciar la campaña contra las cadenas perpetuas y ¡abolirlas!

A si mismo, de manera independiente, podéis reivindicar cosas como: la total abolición de los F.I.E.S y el aislamiento, el acercamiento geográfico para tod@s l@s pres@s a sus lugares de origen y/o residencia, la excarcelación de tod@s l@s pres@s enferm@s, etc.

Lo que si se solicita en vuestras reivindicaciones individuales es seriedad y compromiso.

Otras reivindicaciones (para mi pensar) serían: la libertad condicional para tod@s l@s pres@s que han cumplido sus 2/3 de condena, para cambiar la actual situación de la posible libertad condicional que existe en este "Estado" cuando se cumplen las ¾ partes de la condena! y una amnistía general para tod@s l@s pres@s que estén condenad@s a 3 años.

Pero que sepáis tod@s que el objetivo principal de estas jornadas es la total abolición de todas las cadenas perpetuas (tanto las "legales" como las "camufladas").

Yo soy VIH+ y VHC+ desde el año 1989, y a su vez, he estado hasta hace poco, en un estado de salud algo delicado. Y no es por echarme flores, pero ya me encuentro mucho mejor compañerxs! ¿Cómo? a base de luchar y con ganas de ¡VENCER! Me he vuelto vegetariano, hago deporte casi a diario y me ha dado un subidón la salud... ¡que flipas! Y de manera independiente, participé en los ayunos 1, 2, y 3 de diciembre de 2008 y en el ayuno del 16 de marzo de 2009, al igual que formularé todo tipo de quejas a los órganos que sean necesarios, y algún otro ayuno que haré por el camino, como pudieran ser los días 24 y 31 de diciembre de 2008 (así terminamos y empezamos bien el año...).

Bueno compañer@s, como os habréis dado tod@s cuenta, esto de las cartas abiertas no es lo mío, pero tampoco voy a pedir disculpas por ello; solo espero que alguien me haya comprendido, comparta y sobre todo participe de todo lo expuesto.

Imaginaos un halcón peregrino nacido para volar y ser libre y que lo enjaulen para toda una vida...la SUYA!!!

Sin más que comentar por ahora, me despido de todxs con un fuerte abrazo que traspasa todo muro y frontera!

CON AMOR Y RABIA...NO A LAS CADENAS PERPETUAS!!!

¡VIVA LA ANARQUÍA!!!

Comunicat d'Amadeu Casellas

C.P. Brians 2, desembre de 2008

Amadeu Casellas

Suposo que tots els qui m'esteu donant suport voleu saber com estan les coses i si les compliran. Bé, fa uns 10 dies vaig signar un contracte en el qual ens impliquem el sotsdirector de tractament, la responsable de l'equip de tractament i jo. Aquest contracte és de 6 mesos des que vaig ingressar en aquest centre pel que acaba a principis de març, que és quan he de començar a sortir de permís. A la tornada del permís els presentaré l'oferta de treball per a poder sortir diàriament amb el 100.2 del Reglament Penitenciari. Com que en aquest centre no hi ha cap mòdul per a tenir gent en aquestes condicions i per la llunyania i despesa que em produiria haver de desplaçar-me fins a la comarca d'Osona (Vic), suposo que hauré de traslladar-me a la zona de Barcelona.

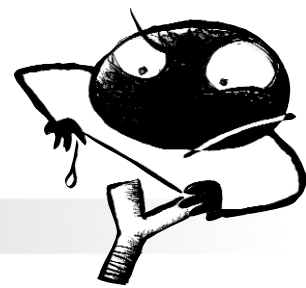
El contracte l'envio a la meva advocada i al meu advocat. D'aquest acord té constància Joan Tardà, diputat de ERC, cosa que va comunicar al Director d'aquest centre l'últim dia que em va visitar. Ara s'ha de controlar que ho compleixin tal com ho estic complint jo.

Sobre la recuperació de la vaga de fam, em trobo bastant millor però des que la vaig deixar no se m'han facilitat cap tipus de complement alimentari, els serveis mèdics a part de posar-me impediments perquè pugui entrar la doctora de la nostra confiança, no han fet res. Gran part de la recuperació la dec als meus companys presxs que m'han estat donant part del seu menjar, especialment iogurts, fruita i pasta. Els serveis mèdics només m'han donat vitamines en pastilles, però com dic em trobo bastant recuperat i ara solament cal esperar que passin aquests 90 dies.

D'altra banda no ens podem oblidar que la meva advocada Diana Reig i el meu advocat Francesc Arnau tenen expedients oberts amb falses acusacions dels carcellers de l'hospital penitenciari de Terrassa. Aquests expedients estan en els col·legis d'advocats de Lleida, Terrassa i Barcelona pel que us demano a totes que no pareu d'enviar faxes, correus o el que considereu oportú, i mostreu la repulsa a aquests falsos expedients.

En la mateixa situació es troba el nostre company FRANKI, en la presó Model de Barcelona. No es pot permetre que un sistema feixista vulgui censurar i intimidar als que ens expressem fent ús d'aquesta llibertat d'expressió que no han aconseguit silenciar ni ho aconseguiran mai perquè per a això ens han de matar i nosaltres no ens deixarem.

SALUT I ANARQUIA

Un forn contra la MAT

Manresa, desembre 2008

Azimut

Tens a les teves mans la nova secció del Pèsol titulada "Autogestiona't contra el poder". La idea principal d'aquesta nova secció és proposar idees pràctiques, senzilles, aplicables a la vida quotidiana, que permetin cobrir "necessitats bàsiques" sense haver de recórrer als fluxes de poder (tant energètics com econòmics) dels quals som tant escandalosament dependents.

Al llarg dels següents Pèsols anirem donant eines per construir-nos artillugis que ens permetin viure autogestionadament sense ser còmplices de les barbàries de Repsol, ni de Gas Natural, ni Monsanto, ni La Caixa, ni dels tants altres milers de voltors que ens xuclen la sang.

La secció estarà dividida en dues parts. A la primera explicarem com construir, elaborar o tirar endavant una idea o projecte en particular. A la segona part descobrirem què s'amaga darrera l'àmbit que deixem de fer servir: què hi ha darrera l'endoll; què hi ha darrera els fogons; què hi ha darrera el sobret de llavors comercials; quines són les màfies energètiques, polítiques i econòmiques que s'hi mouen. Sigui dit de pas: deixar d'utilitzar-lo no vol dir deixar de senyalar-lo o estroncar-lo.

Un forn....

Començarem explicant com construir un forn solar, doncs va ser mentre menjàvem una pizza cuinada al sol, en una de les tantes reunions del Pèsol que varem decidir encetar aquesta secció. El forn de la nostra pizza és molt senzill, és una caixa de calor on es produeix l'efecte hivernacle: necessitem una coberta de vidre que tanqui una caixa de fusta ben aïllada. El model que proposem té dues posicions: la d'estiu i la d'hivern. La forma del forn ens permet col·locarlo de manera més perpendicular als rajos del sol, buscant inclinacions altes a l'estiu i al migdia, o bé buscant les incli-

nacions més baixes dels rajos solars a l'hivern, al matí i al vespre (figura 1).

El material necessari és el següent:

- Un tauló de fusta de 10mm de gruix 1m x 1m
- Un tauló de fusta de 10mm de gruix de 1,5m x 1m
- Una planxa de fusta, tipus okumen, de 2m x 1m
- 5 llistons de 48cm de llarg i 40mm x 40mm
- 4 llistons de 40 x 20mm
- Caixes de cartró per fer servir d'aïllament
- Xapa metàl·lica de 39 x 62cm i 0.5mm de gruix de color

gruix. Amb els taulons es fa els dos laterals que unirem amb 5 llistons tallats a uns 48cm. Les parts que ens quedin buides (excepte la de 53 cm de llarg que serà l'obertura) les taparem amb la planxa de fusta com es veu a la figura 3. L'interior es forra primer amb el cartró per tal d'aïllar-lo tèrmicament i després amb el paper d'alumini per tal que els rajos del sol es reflecteixin cap a la base de l'olla. Ja està feta la carcassa del forn.

La xapa metàl·lica ha de ser de color negre, si optem per pintar-la s'ha de tenir en compte

rent. Es fan servir els llistonets de 10 x 10mm per poder subjectar el vidre a la coberta, el qual s'acabarà de fixar amb silicona. La unió de la coberta amb la resta del forn es fa amb la frontissa com es veu a la figura 4. Per assegurar que quedi ben tancat i no s'escapi l'escalfor es col·loca la cinta aïllant d'escuma als costats que queden en contacte entre la coberta i la carcassa i un parell de tanques que ho deixin ben aferrat.

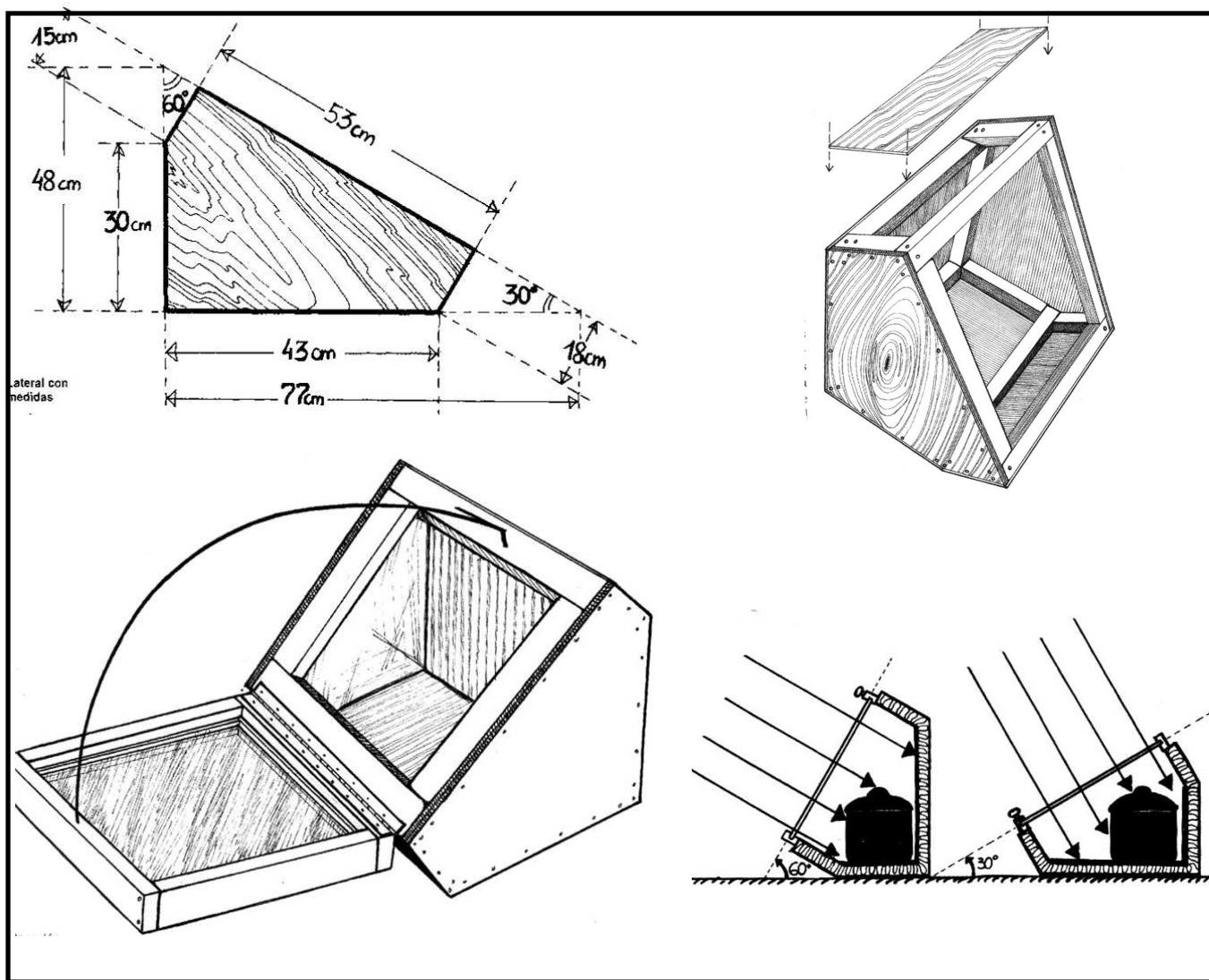
El forn ja està construït, s'hi pot cuinar pizzas, qualsevol verdura, pastissos etc. Tot el que es cuina en un forn convencional.

rem endinsant i concretant a mesura que anem avançant.

Al principi de tot trobem els hàbits de consum actuals: cada vegada consumim més i més energia, i els recursos energètics en canvi cada vegada són menors, doncs ens els anem menjant. Cada dia volem més energia arribant a l'entrada de casa i per tant es necessiten corredors més amples perquè aquesta hi circuli. Les línies que distribueixen aquest flux s'estan quedant obsoletes. La MAT (línia de Molta Alta Tensió) està ideada, entre d'altres raons, per poder subministrar aquesta creixent demanda energètica.

I com es generarà tanta energia? Amb nivells de consum tant alts no fem gran cosa amb les energies renovables. Es pot apreciar en canvi com el tema de les nuclears és cada vegada més un tema força recurrent en els mitjans de comunicació i a l'ordre del dia del planning dels polítics. Però què en dirà la població? A Europa la lluita contra les nuclears als anys 70 va tenir els seus moments de glòria, arribant-se a realitzar accions força contundents, a Itàlia per exemple es va parar la construcció d'aquest tipus de centrals.

Ja s'ho tenen tot pensat: d'entrada ja estan creant opinió favorable a través dels mass media, l'estan presentant com una energia neta doncs no genera CO2 durant la producció elèctrica (no contenen l'emès durant la construcció de la mateixa central). A part del joc mediàtic tenen lligat el tema estratègic: la MAT no és només el tram Sentmenat Bescanó, el resultat final és un anell energètic del mediterrani, començant a França i passant per Turquia. Les centrals nuclears podran estar a qualsevol país d'aquest anell, allà on trobin més facilitats i pocs entrebancs a canvi d'algunes prestacions.

- negre
- 4m de llistonets de fusta de 10mm x 10mm
- 1 vidre o climatit de 43cm x 46,5cm
- 1 rotllo de paper d'alumini o altre material reflectant manejable
- Frontissa de piano 47cm llarg i 20mm ample
- 2 m cinta adhesiva aïllant d'escuma.
- Cola blanca, silicona.

Mans a la feina: El primer pas és fer l'esquelet del forn seguint les mesures de la figura 2 utilitzant els llistons de 40 x 40 i els taulons de 10mm de

que sigui pintura inolora i que aguantí fins a 100°. Aquesta peça serà la base on s'hi posarà l'olla. Al ser metàl·lica i de color negre absorbirà la radiació solar que entri al forn transformant-la amb calor tot cedint-la al cul de l'olla. No es fixa a cap base, doncs en alguns moments del dia o de l'any la base serà a un costat i en altres moments serà a l'altre.

Per fer la coberta s'utilitzen els llistons de 40 x 20 mm prenent com a mesures de referència el marc de la carcassa del forn i el vidre o altre material transpa-

Per més informació: José Manuel Jiménez, Ingenios Solares, Ed Pamiela, 1997 Iruña

...contra la MAT

Desgranar de què ens deslliurem si cuinem amb el sol és amplísim: de les nuclears en cas de substituir la vitroceràmica i tota la xarxa de distribució elèctrica, del gas natural, del butà en cas de substituir pels fogons tradicionals... per quin començar? Com que és el primer capítol d'aquesta nova secció millor començar per quelcom general i bàsic; ja ens ani-

Els bons salvatges. El fracàs inevitable de les utopies polítiques modernes

Ferran Sáez Mateu

Barcelona: l'arquer (2008)

Manresa, novembre de 2008

Hiram Gascoigne

ED'aquest llibre hi ha hagut bastantes exageracions sobre els seus continguts i reflexions. Les informacions que n'han donat els mitjans de comunicació catalans (l'Avui o Catalunya Ràdio) mostren un excessiu afany de promoció del llibre bé un desconeixement sobre el tema per part de qui el ressenya. Me l'he llegit per les expectatives creades i ara puc assegurar que les conclusions a les que arriba Sáez no són ni per primera vegada formulades ni tan documentades com que se n'ha dit.

Al marge d'això, fa una interessant aproximació a la construcció del "bon salvatge": des de la seva aparició al segle XV (arran de l'excusa que ofería la descoberta europea d'Amèrica i dels seus pobladors), utilitzat com a subjecte polític de denúncia (com feu Michel Montagne, de qui Sáez n'és considerat un especialista), passant pel segle XVIII on, a través de Jean-Jacques Rousseau, fou convertit en una realitat antropològica utilitzada per a justificar els projectes polítics revolucionaris del XIX al XXI (tot en el mateix sac: el comunisme, l'anarquisme, el nazisme, l'ecologisme, l'okupació...). L'autor mostra que la construcció d'aquestes ideologies -sinistres i totalitàries- basades en el "bon salvatge" i els futurs perfectes, han estat una de les pitjors coses que li ha pogut ocórrer a la humanitat i, per tant, conclou que cal eliminar aquesta figura per tal d'elaborar noves propostes polítiques.

Quines són aquestes polítiques més encertades, segons l'autor? La democràcia liberal (independentment de la forma que prengui -socialdemocràcia, democràcia cristiana...-), basada en la racionalitat i en la voluntat de millorar, a diferència de les anteriors que ho són en la irracionalitat i la voluntat de perfecció.

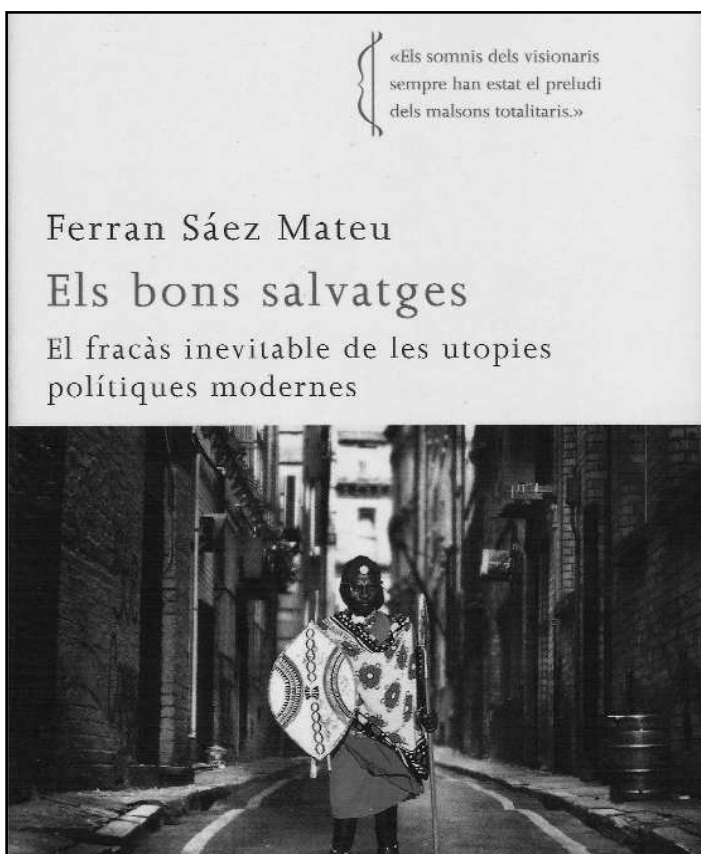
Coincideixo amb Sáez en que no cal justificar els projectes polítics en suposades veritats antropològiques; ni històriques ni geogràfiques ni místiques... Sóc partidari del que s'ha anomenat epistemologia del desig, l'hedonisme: els projectes polítics anarquistes han de ser justificats en el fet que l'individu o un col·lectiu ho desitja i vol dur-lo a terme. Més enllà d'aquest desig no cal una justificació científica o religiosa; la voluntat individual hauria de ser suficientment legitimadora sense l'efecte discursiu de la ciència i la religió, sigui inventada -com el bon salvatge- o demostrada.

En quant a la resta del llibre, discrepo força. En primer lloc, malgrat que l'autor senyala que el bon salvatge està present tant en les polítiques d'esquerra com de dreta, tots els casos que exposa en profunditat corresponen a ideologies d'esquerra. Al llarg del text queda bastant clar quines són les seves preferències ideològiques. Més enllà d'això, val la pena mostrar l'animadversió que té envers l'anarquisme, basada en tòpics i un desconeixement general. S'embarca a criticar-lo basant-se únicament en Mikhaïl Bakunin i John Zerzan; és més, en el capítol que hi dedica sorprenentment parla pràcticament del comunisme soviètic! (repetint algunes de les frases que ja havia apuntat en el capítol dedicat justament al comunisme). D'altra banda, per demostrar la seva sinistralitat fa referència a les bombes que llencen els anarquistes, i per demostrar que és un projecte fallit posa d'exemple la curta durada de les col·lectivitats aragoneses. En aquest darrer aspecte s'oblida o ignora, no ho sabia pas dir, que si no van prosperar fou principalment per les ofensives feixista i comunista.

El que més em sorprèn és que no sigui conscient que els seus raonaments també serveixen en contra seva. El text està basat en una concepció dualista en la que, d'una banda, situa les utopies basades en el bon salvatge i, de l'altra, la democràcia liberal: les primeres han fracassat, la segona no. Mentre que Sáez retreu a les primeres una inherent voluntat de perfecció, de la segona es dedueix que no té voluntat de perfecció sinó que representa la perfecció! En aquest sentit, cau al mateix parany que acusa d'haver caigut al comunisme, l'anarquisme...

Paral·lelament, Sáez no té en compte que la democràcia que defensa es basa en la contrapartida del bon salvatge, la criminalització de l'altre: l'immigrant, l'estranger, el roig, el terrorista anarquista, islamista o basc. Ni que en nom de la democràcia s'han comés també molts crims; la guerra de l'Iraq n'és sols un exemple: un combat contra el terrorisme per a portar-hi la democràcia. En aquest sentit, els arguments que esgrimeix en contra dels projectes polítics basats en subjectes inventats també l'hauria d'aplicar aquí, tan se val si és el "bon salvatge" com el "terrorista".

Si us plau, que algú escrigui el llibre Els terroristes. El fracàs inevitable de la utopia democràtica liberal i l'estampi contra la cara de Ferran Sáez.

Centro de Documentación de los Movimientos Armados

WWW.CEDEMA.ORG
CEDEMA@CEDEMA.ORG
CENTRO DE DOCUMENTACIÓN DE LOS MOVIMIENTOS ARMADOS

Libros Entrevistas Revistas Bibliografía Postdata Quiénes Somos

Viernes 12 de diciembre del 2008

PAISES	Fecha	País	Grupo	Categoría	Título
ARGENTINA	2008 12 09	México	Partido Democrático Popular Revolucionario-Ejército Popular Revolucionario	Comunicado	República Mexicana, 9 de diciembre de 2008
BOLIVIA					
BRASIL					
CHILE	2008 12 10	Colombia	Partido Comunista de Colombia (marxista-leninista) / Ejército Popular de Liberación (EPL)	Comunicado	Alza de salarios y congelamiento de precios!
COLOMBIA					
COSTA RICA					
CUBA	2008 12 11	Chile	Juventud Rebelde e Insurreccional Rodrigo Ojeda	Comunicado	¡Atacamos una oficina de la fascista justicia chilena!
ECUADOR					
EL SALVADOR	1983 12 09	El Salvador	Fuerzas Populares de Liberación Farabundo Martí (FPL)	Comunicado	Comunicado oficial sobre el asesinato de Ana María y el suicidio de Marcel
GUATEMALA					
HAITI	2008 12 08	México	Ejército Revolucionario del Pueblo Insurgente	Comunicado	Comunicado N° 16
HONDURAS					
INTERNACIONAL	1984 12 01	Chile	MAPU-Luzero	Comunicado	Somos los hijos de Luzero
MEXICO	2008 12 01	México	Otros Documentos	Postdata	Más allá del apertismo: grupos étnicos mexicanos
NICARAGUA					
PANAMA	2008 11 30	Perú	Partido Comunista del Perú (PCP)	Comunicado	¡Al héroe pueblo combatiente!
PARAGUAY	2008 10 12	Perú	Partido Comunista del Perú (PCP)	Comunicado	En el 1018 aniversario de la invencible guerra popular
PERU					
PUERTO RICO	2008 12 07	Chile	Movimiento de Izquierda Revolucionaria	Comunicado	La visita de Ingrid Betancourt

Manresa, novembre de 2008

Latinantikings

La creació del "Centro de Documentación de los Movimientos Armados" respon, segons afirmen els seus impulsors, a la necessitat de reflectir totes les expressions escrites emanades de les organitzacions político-militars del continent americà.

A través de la pàgina web que es posà en funcionament aproximadament des de l'any 2005 www.cedema.org, es pot tenir accés a una ingent quantitat de recursos de les pràctiques més confrontades de llatino-centro-amèrica: comunicats, llibres, revistes, entrevistes...

Bona part dels comunicats realitzats per les realitats/grups/moviments/ armats de les diferents tendències ideològiques són mostrades en aquesta pàgina, actualitzada constantment, i imprescindible per conèixer la naturalesa i l'estat actual en el què es troben aquestes expressions de lluita.

També es pot tenir accés a molts comunicats realitzats anteriorment pels grups guerrillers, moviments armats i agrupacions (més o menys) revolucionàries d'anys i dècades anteriors actualment inoperatius. La classificació per països del portal ens permet tenir accés a aquelles realitats que preferim conèixer.

Les anarquistes ens podem sentir més afins amb les reivindicacions i accions expressades sobretot al "cono sur" d'Amèrica (i més concretament a Xilè), on podem trobar la major part dels comunicats dels grups antiautoritaris i anarquistes més actius i que operen sota una multiplicitat de sigles evident.

Com és obvi, als què ostenten el poder no els hi ha agradat la iniciativa i podria estar sent investigada per la interpol a petició expressa entre altres del govern Mexicà.

En definitiva, cedema és una eina imprescindible per a totes aquelles interessades en comprendre de més a prop les realitats de les lluites que opten per la via combativa i violenta per enfrontar-se al sistema capitalista.

Humor/ poemes/ agenda...

Agenda

Manresa

► Dissabte 13 de gener a les 20:00 al ZTA Banzai (C/ de la mel) **xerrada** a càrrec de dues integrants del Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra MST del Brasil.

Berga

► Dissabte 27 de desembre **Aniversari de Cal Okupi**; a partir de les 10 del matí a la plaça Maragall de Berga: el·laboració d'un mural, d'una paella, dinar popular, taller de serigrafia, garrafada popular. A les 18:00 Xerrada les màfies especulatives al casc antic de Berga i desallotjaments i okupacions a la capital del Bages. A la nit a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat: Las hermanas Calatrava, Posadiscus S-tupendu (Paxanga Tech) i Raimon i Garfunquel (Musica No protesta).

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Kafeta (amb futbolín i preus populars !!)
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

HORARIS CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
C/ Del Balç num 4

Dissabtes tarda de 18:00 a 21:00
938216747

LADISTRI

Distribuidora de material antiautoritari C/ Puigterrà de Dalt
Dimercres, Dijous i divendres de 17 a 21h
Dissabte de 10 a 13h i de 17 a 21h

si cadens adoraveris me.
Satanàs
(si caus m'adoraràs)

I QUÈ?, AH!

Els condemnats hi donen voltes; quasi dansen però no poden, car l'estructura no ho permet ni el protocol no ho estipula. Per tot viu la pena eterna. No hi ha lloc ni per a l'aire. Tot és a punt pel paradís: una corrua d'homes muts a l'aventura de l'abstret són només fúria i gran deler per posseir tota la pompa i tot el fast que hi ha a la vora i serà seu. A l'infern hi venen mobles. Els vigilants, armats, que hi ha a l'entrada, van

predicant corrua endins que són barats. I el tornaveu de llur maligne va dient que són els bons i bons de dur i que si vens dines de franc. La mida justa de les taxes i el precís nombre de claus. El martell, te l'inventes. La perfecció hi put a llum. De la llum n'han fet estigma: avui l'infern té marca sueca i digerint espirts inerts es fica dins de cada casa com si fos l'habitual, la cosa d'ara, la més normal. Per a trobar una lleixa he hagut d'anar a l'infern!

blanCallum
23
10
08

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

ANARCO-TERRITORIALS
revista de pensament territorial

geografia anarquista i situacionista
urbanisme anarquista
antropologia radical
ecologia social
i altres dissidències...

FREE ALL PRISONERS!
FREE THE LAND!

Anarco_Territorials@dyahoo.com

CAP DESALLOTJAMENT SENSE RESPOSTA

ZTA BANZAI EN GUARDIA

Llibres, revistes, fanzines, docs...

Antirepresiu
Antipatriarcal
Autogestió Història
Alliberament
Animal Salut...

ladistri
Material antiautoritari a Manresa

C/Puigterrà de dalt
Dx, Dj, Dv de 17h a 21h
Ds de 10 a 13 i 17 a 21h

festa i consciència política a les terres de ponent...

alestrinxeres

www.myspace.com/collectualestrinxeres

Parlem amb... un treballador de la pirelli

L'Antonio és un treballador afectat per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), presentat a l'octubre per l'empresa Pirelli, que vol deixar al carrer unes 280 treballadores (amb una alta proporció de dones). A hores d'ara l'ERO no va acompanyat d'un pla de viabilitat ni cap justificació de les pèrdues de la planta. Des de fa dos mesos la plantilla s'ha mobilitzat i no ha arribat a cap acord amb l'empresa a l'espera de la documentació requerida. En aquesta entrevista ens dóna la visió un treballador que no està al Comitè d'Empresa ni és representant de cap sindicat.

"Darrera d'aquests números de treballadors hi ha persones, cadascú amb la seva història, cadascú amb una situació econòmica i social determinada"

Manresa, novembre 2008

Cremant pneumàtics

Quina era la situació laboral de Pirelli fins ara?

Tenim un sou alt, però treballant amb unes condicions laborals determinades: horaris de torns rotatius (matí, tarda i nit), treballant bastants festius i, des de fa uns 5 anys, fent el que en diuen hores "extraordinària" que van a banda de les 40 hores setmanals. També hi ha els torns voluntaris.

...hores "extraordinària"?

Sí, hi ha un conveni firmat des del 2003 que obliga als treballadors a treballar 8 diumenges a l'any. L'objectiu de la fàbrica és que aquesta no parí ni un dia a l'any, que estigui en funcionament al màxim de dies. Clar, això era una gran contradicció; presentar un expedient de regulació, quan tenen als treballadors obligats a fer hores...no acaba de quadrar. Per això el primer que s'ha eliminat és fer aquest diumenges.

Però al juny no es parlava d'una nova fàbrica?

Sí, abans de l'estiu es parlava d'una nova fàbrica amb una fabricació basada en pneumàtics de més valor afegit. Per tal de fer això les administracions donaven facilitats a l'empresa. L'Ajuntament de Manresa requalificaria els terrenys on es troba la fàbrica, d'industrials a urbanitzables. L'Ajuntament de St. Joan de Vilatorrada per exemple els oferia cedir-los els terrenys a un nou polígon industrial. Però ara potser ja no els interessa perquè el negoci de la construcció ja ha passat. Després de l'estiu van dir que no es faria la fàbrica i farien fora a un terç de la plantilla. L'argumentació central és la crisi.

Aquesta notícia com es viu entre els treballadors?

Amb molta preocupació perquè de treballadors en edat de jubilar-se en queden molt pocs, la gran majoria som gent de trenta i pico - quaranta anys. Molts de nosaltres tenim nens, estem embolicats amb hipotèques als bancs... i que necessitem uns ingressos per viure. Deixar de tenir aquesta feina ens comporta un canvi de plantejament de vida total, i és un canvi molt difícil quan estàs

lligat per tantes bandes. A més, tal i com està la cosa no ens serà pas fàcil trobar una altra feina...

Què han fet les institucions i administracions des de l'anunci de l'ERO?

Montilla en tot moment assegura que no hi ha perill per la comarca, que la fàbrica es quedarà... Però bé, ja s'ha vist, les inversions des de fa temps s'han anat fent a fora, no pas a la fàbrica d'aquí. L'estructura

de la fàbrica i la maquinària són molt velles... Mentre ha estat rentable s'ha anat aguantant, però ara ja fa un temps que s'ha deixat morir, i és quan realment veus que no hi ha un interès de quedar-se aquí. A més arriben informacions que l'empresa està invertint a Romania cosa que fa pensar que el tema es tractés d'una deslocalització. És que realment et dóna la sensació que en aquests moments poden fer de tu el que vulguin, nosaltres allà només som un número, no?

I és que per una multinacional és això; els treballadors no som persones, el "drama" social que pot representar les seves accions no els importa. Les administracions, s'ha de veure... a veure que fan ara amb els treballadors que ens afecta l'expedient.

Entre els i les treballadores es viu la indignació ... esteu unides?

Ara al comitè li toca estar unit. Però, avui en dia no hi ha la voluntat que hi havia temps enrere. Ara la gent va més a la seva, la preocupació tots la vivim però cadascú mira la situació en que està ell i el que li interessa més: hi ha els de la prejubilació amb uns interessos, els qui tenen contracte de "relleu" (treballadors que fa menys de cinc anys que els van contractar i no els poden acomiadar) amb uns altres interessos, ...no es viu tampoc un clima general d'unitat. Això també es nota amb els sindicats, cada un va a la seva. Tot i així s'han fet mobilitzacions, vagues i talls de carretera.

Voldries ressaltar alguna idea?

Bé, més que res reflexionar sobre la idea que la gent quan llegeix o escolta les notícies, un cas com el de Pirelli només sent xifres i números, però és que darrera d'aquests números de treballadors hi ha persones, cadascuna amb la seva història, cadascú amb una situació econòmica i social determinada. Una cosa així t'obliga a canviar la vida que portaves... i és que en el moment que tens feina i no la veus perillar et sembla que tot és estable, que et parlen d'una crisi però que a tu pràcticament no t'afecta, però el dia que et lleves i veus que et quedes sense feina i que tota la vida que tenies muntada depenia en gran part d'aquesta feina, llavors és quan t'adones de que li pot tocar a tothom i que, de la manera que està muntat tot, li tocarà a molta gent.

